

உ

கடவுள் துணை

பாட்டியற்கொத்து.

மூலமும் - உரையும்.

இவை

விதவான்

ஸ்ரீமத்-ஆரணி-மேடிகை,

சென்னகேசவுலு நாயுடவர்களால்

சோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை,

கோமளேசுவரன்பேட்டை,

சுச்சிநாநந்த அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

“கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். “கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

கந்தகப்பாடலாசிரியர் கால் குதிரைத்

கழற்பெயர் குட்டை மடற்பனை முடத்தெருகு குண்டி
கம்பருத்தியோ டிவையனை யாரே

மாணககரு மிருத்திரததா கற்பிக்கப்படுவோரும் கற்பிக்
கப்படுதோருமென அவருள், கற்பிக்கப்படு மாணக்க ரது
வகையர்

“தன்மக னுசான் மகனே மன்மகன், பொருணனி கொடுப்
போன் வழிபடு வோனே. யாரைகோ ளானோ டிவையனை
மொழிப”.

இவர்குணம் “அன்னங் கிளியே நன்னிற நெய்யா”
மேனை யானே நென்றிலை போலக் கூறிக் கொள்ப குண
மாண் டோரே”.

“கற்பிக்கப்படா மாணக்க மொன்வகையர்” “மடிமான்”
பொச்சாப்பன் காழுக்கன் கன்வ, னடுநோயப் பிணியாள னுருச
சினத்தன், நடுமாறு நெஞ்சத் தவனுள்ளித் தெணமர், நெடு
தலைக் கற்கலா கார்”.

ஆசிரியனியு முறைமை “தலியல்பே யியல்புதம் கிடை
பின், பொழிப்பே யுகல் மெச்சு துட்பமெனப், பழிப்பில் பல்
வரை யுயின்ற நாலினன். புகழ்ந்த மதியிற் நிகழ்ந்த நாளிற்,
தெளிந்த வறிவினன் நெயலம் வாழ்த்திக், கொள்வோ னுண்
ருமவகையறிந் தவன்வயிற். கொள்வரக் கொடுத்தன் மரபென
மொழிப”.

கொள்வோன் முறைமை “கொள்ளோன் நன்மை கூறுங்
காலையி, பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான், முன்
நுழிப்பின்னுயிரிவினும்கலினு, மகலா னாகி யனபொடி புணர்க
னாக் காகுற வுணர்ந்தான வாவென வந்தாக கிருவென

நீருந்து சொல்வதை மீளவில்லை. மேற்கு சமூக - முயற்சி
பாக்க, கேட்டவை கேட்டவை வலது ஞாபகம் கொடுத்தன
மீகாடலவனது பண்பை இவை எல்லா நானமுதது முன்
கடபடுதல் பொதுப் பாயிரமா

இனிதே சிறப்பிப்பாயி டம ஏன்னைகயபபக ம

ஆககியோன் பெயரே வழியே யெல்லாம் தூற்பெயர்
நாபபே துதல்ய பொருளை (கீகட்டிபா பாய்) நாபெண்
மொருளும் வாய்பக காட்டல்பாயித தியல்பே" என்பதற்காக
வின அன்றியும், இவ் வெட்டுடன் நாலம், கான காரண
மென்னு மியமூன்றையும் கூட்டிப் பதினாறு நென்பாரு
முள்ள

‘சாலவைகளினை காண்பெனநிப, மூவகையுற்றி மொழி
நடு முனரே’ என்ற நாகவிலை

அவ்வாறு அக்கியோன் பெயரென்பது தூல்செய்த ஆசிரியன் பெயர். இந்தநூல் மாற்ற செய்யப்பட்டதோ வெனின், சுற்றவர் புகழுங் காணையென் பெருமபுத் குற்றமில் வாய்மைக் குணவீர பண்டிதனென்னும் ஆசிரியனும் செய்யப்பட்டது. வழியேயென்பது இன்னதின் வழித்தென்றல், இஃதெனதூல் வழித்தோவெனில், இந்திரகாளி யென்னும் பாட்டியுன் மார்பின் வழிதது எல்லையென்பது நடக்கு மெல்லை. இஃ தெவ்வெல்லையி னடகருமோ வெனின், தமிழ் வழங்கு மிடமெங்கு எனக், தூற்பெய ரென்பது தூலினது பெயர்து. இஃதெனதூல் என்னபெயர்த்தோ வெனின், எய்தியு மண்பு ணிலிங்குமணி நெடுந்தேர், லேந்தர் குடும் வீணதேழு மலர்ததான், வீளங்கெழின் மாடத்துக் களநகையென் பெருமான், வளர்ந்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவரென்னும் மாண்பு செயவித்ததனால் வச்சணந்திமலை யென்னும் பெயர்த்து. மாண்பென்பது தொகுத்தும், விரித்தும், தொகைவிரிப்பதெனக், மொழியெயர்த்து மாச்சல். அன்றான் இஃ தெவ்வாறாகக்

பட்டம்தாமல் னின், தொகுததாகப்பபட்டது நதவ்யபொரு
 னென்பது எடுத்துக்கொண்டபொரு ளின்னதென்றல் இஃ
 தெடுத்திக்கொண்ட பொருள் யாதோவெனின், பரட்டியன
 மரபு கேட்போமென்பது நூலாயலா இப்பாட்டையு லாயந
 னோ யாதோவெனின், சங்கா வண்புகழ் மடநிமடாழிற றிரு
 மலைப் பங்கயமலர்ததாட் பணம்த மென னு முனி யந்தா
 ரேன் னுணாக பயமென்பது இன்ன பயக்கு மென்றல்.
 இந்நாலோத என்ன பயக்குமோ வெனின், அறம் பொருள
 இன்பம் வீடென னு நானகீனையு பயக்கு சாலமென்பது
 இன்னாகாலத திருநாலசெய்த மென்றல் இந்நால் யார்காலத
 துசு செய்ததோ வெனின், குருத்தலா டணிமுடிக கொற்றவ
 கோமான், திருத்தகு மணமுடித திரபுன தேவன என
 னுய அரகன் காலத திற்பெய்தென னுணாக சன்னென்பது
 நூல்கேட்பித்த தின்னு ளை மனசுதவரால் இந்நா
 கேட்பித்த தியாரவலக்களதம உய னுணமு தலியநற்க
 கத்தா ரணலக்களததென் னுணாக காணமென்பது னுல்கெ
 தற்குக் காண மின்னதென்றல் இந்நா டாதம உய னுணாக
 செய்யப்பட்டதோ வெனின், டாபுடபாட்டியன் டுகளற
 காந்து விட த பொருளையெல்லா ஒருகோணவப்புகதல்
 காரணமென் னுணாக சிறப்பபாயிடமல்லா து தாலுணாக
 திய வெழுந்த அநநாறகு இலறிய மயமாநது இந்நார்குச
 சிறப்புப்பாயிரம் யாதோவெனின் “ டாபார்கவிஞர் வியந
 தேத்தப் பாட்டையலா வெண்பாவந தாதி விளமப்ளுன் -
 நண்பாருங், கோடாத கீர்ததிக குணவீர பண்டிதனும், பீடார்
 கணநதைப் பிரான” என னுணாக

இந்நாலுள் இவ்வாறியியல் என்ன பெயர்த்தோவெனின்,
 முதன்மொழி யிலக்கண முணர்த்தினமயின் முதன்மொழி
 னியலென்னு மபெயர்த்து அற்றேல் எடுத்த குதநிரந
 தொகுததபொருள் யாதோவெனின் அதைய ணக்கமும
 ததிகா மு முணர்த்தித் துதகீற்ற

(இ)-எ) பதினொரு - தொழுது' எனத் தெய்வணக்
கங் கூறப்பட்டது ' பாட்டியலைக் கட்டுரைப்பன்-தொழுத்து'
என அதிகாரங் கூறப்பட்டது (எ-று) '

பதினொரு பல்குதிராவேணுகணனாய் எனபது மகடேஉ
முன்னிலை. இந்நூலுள் சில செய்யுளில் மகடேஉ முன்னிலை
வரும்

பரியர முற்றிற்று.

வச்சணந்திமா வஸ்.

முதன்மொழியியல்.

—o—o—o—

தொகுத்துரைத்த மங்கலஞ் சொல்லெழுத்துத் தானம்
வகுத்தபா லுண்டி வருணம்-பகுத்தநாள
தப்பாக் கதிகணமென் றீரைந்தின் றன்மையினைச்
செப்புவுகா முன்மொழியின் சே.

(என்னெனின்.) உரிய வேத திலுள் ஒன்றும் பொருள்
இவையெனப் பெயரும் முறையும் சொகையும் உணர்த்து-றறு.

(இ-ள்.) மங்கல முதலாகக் கணமீறாகக் கிடந்த பத்தி
னையுஞ் சொவ்வது முதன்மொழியின் றன்மை (எ-று)

இப்பத்தினையுந் தச்சமில்காண முறைகளுஞ் சூத்திரத்
துள்ளே காட்டுதும் (க)

1. மங்கலப்பொருத்தம்.

சீரெழுத்துப் பொன்பு திருமணரீர் திங்குளொட
கார்பரிதி யானை கடலுலகம்-தேர்மலையா
கங்கை நிலம்பிறவுங் காண்டகைய முன்மொழிகு
மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை.

(எ-ன்.) நிறுத்தமுறையே முற்கூறிய பத்தனுள் அடித்து
மங்கல மாராய்கின்றது.

(இ-ள்.) சீர்முதலாக கலமீறாக வெண்ணப்பட்ட பத்
தொன்பதும் பிறவும் (1) முதன்மொழியிடத்தே நிறற்றுகூறிய
முதலாகச் சொல்லினது கூறுபாடாம் (எ-று).

1. மங்கலச்சொல் முதன்மொழியில் முதற்கணன்றி
இடையிறுங் கண மினும் நிற்கவுப் பெறுபென்க

(2) பரியாய நாமமெனியு மிருக்காது

(2.)

2 சேர்ப்பொருத்தம்.

வகையுளி சேர்தல் ஷனபயின்றாய் நிறமல்
தொகையார் பொருள் பலவாத் தோன் மல்தகையல்
பொருளின்மை யீறு திரிதலே போலவ
தருமுதற்சீர்ச சொற்காகுந் தபபு.

(எ-ன்) முன்னொழிக்காகாதசொல் இன்னதென நியமபு
கின்றது.

(இ-ள்.) முதலெடுத்ததுகொண்ட மூவகைச் சீரியவாகிய
சொற்கள்மல்கலத்தவாயினும் (3) வகையுளிரேற்றனவும், சிறப
யில் சொல்லும், பல பொருட்கேற்ற சொல்லும், பொருளின்

2. ஒரு சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கும் மற்றொருசொல்
பரியாய நாமமெனப்படும்

“சேர்ப்பான்” என்னும் இலக்கணவிளக்கச் சூத்திரத்தி
னுரையில் “பிறன்றதனால் வாழி மாலை சங்கு தார் விசும்பு
கவி கயல் சுடர் முரசு கவரி தேரகை நன்று தாமரை விளக்கு
மலர் பழனம் இடபம் என்பனவும், செல்வம் சீர்த்தி கீர்த்தி
நூயிறு புயல் புனல் வேழம் களிற்று பரி மதியம் தீபமுதலிய
பரியாயச் சொற்களுங் கொள்க” என்றிருத்த லீண்டறியத்

பதநோக்காது இசைநோக்கிப் பிரிக்கப்படுத லுடையது
வகையுளி எனப்படும்.

இதனை “அருணேக்கு நீரா ரகைசீ ரடிக்கட், பொரு
ணேக்கா தோசையே நோக்கி-மருணீக்கிக், கூம்பவுங் கூம்பா
சுலரவுங் கொண்டியற்றல், வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு”
என்னும் வெண்பாவினுலுமறிக.

சொல்லும், தோண்டல் (4) திரிதல் கெடுதலென்னும் விகார
விறுதிச் சொல்லும் முன்வைக்கப்படா (எ-று).

எனலே. அல்லன் யாவையும் சொல்லுபவன்.
முணர்க

3. எழுத்துப்போருந்தம்

தப்பாத மூன்றைந்தே மொன்பான் றவரிலவென்
றொப்பா முதற்சீர்க் குரைசெய்வர்-செபுங்கால
தண்டாத நான்காமெட் டாகா தனிகென்று
கொண்டா ரெழுத்தின் குறி.

(எ-ன்.) முன்மொழி எழுத திலக்கண முணர்-நம.

(இ-ன்.) ஒற்றுப்பட மூன்றும், ஐந்தும், ஏழும், ஒன்பது
மாகியவெழுத்தான் முதன்மொழிக்கு வருவதுநன்று; (5) நாம
கும் ஆறும் எட்டுமாகிய வெழுத்தான் முதன்மொழிக்கு வரு
வது தீது (எ-று).

இரண்டெழுத் தாயாயது விட்ட தெற்றுக்கெனின்,
(6) “முன்மொழி யாகலான் மூவசைச்சீ ரல்லன். நன்மைசா
றெய்வ நவிலாமை” என்னு மிதனான் மறுக்கப்பட்டது. ஒற்றுட்
படவென்ப தெற்றாற் போந்ததெனின், ஒற்றொழிந் தொன்ப
தெழுத்தான் வருவதொரு மூவசைச்சீ ரின்மையி னென்க.
ஒற்றைப் படவருவன வியனிலை, இரட்டைப்பட வருவன
சமனிலை. (ச)

4. ஏற்புழிக்கோடலால் மங்கலச்சொல்லை யிடைக்கண்
ணம்புழி நறு திரிதலுமுண்டென்க.

5. உலகம் அமுதம் ஆரணம் எழுத்து எனப் பிறழ்ந்த
வருமேனும் அவை மங்கலத்தா னனமவுடையவென்க.

6. இஃதில்லியலின் இரபத்திராண்டுவது செழுப்புள்

ஆணொழுத்துச் சிறப்புடைத்து. பெண்பாலேப் புகழுமிடத்துப் பெண்ணொழுத்துச் சிறப்புடைத்து மயங்கி வந்தவெனினும் வரையப்படா அலியெழுத்து முன்னிற்குந் தகைமையல்ல (எ-று)

முதன்மொழியெனப் ததிகாரத்தாற் கொள்க. (க)

6. உணப்போருத்தம்.

மதித்த காதல் மவவோடு வவ்வம்
உதித்தமைந்த நாதகும் றுயிரும்-துதித்தமுதென
முதி மொழிக்குந் தசாங்கத் தயலுக்கும்
தீதிலவே யென்றார் தெரிந்தது.

(எ-ன்) உண்டி யிரண்டு முணர்த்திய வெழுத்தா லவற்றைக்கொண்ட வமுதெழுத்துக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) க ச த ந ப ம வ என்னும் ஒற்றுக்க ளேழும அ இ உ எ என்னும் நான்கு குற்றயிரும் அமுத வெழுத்தாட. அவை மொழிமுதலும், (8) தசாங்கத்தயலும் வந்துவழங்கு மரபினவாம் (எ-று). (எ)

தெரிந்த யரலமேற் சேர்ந்தவா வோவும்
புரிந்தவற் றெற்றாய்தபுள்ளி-விரிந்த
அளவொடுகான் மாத்திரையு மாமென் றறிந்தோர்
உளவென்றா நஞ்சென் றெழி.

(எ-ன்.) எஞ்சுகின்ற நஞ்செழுத்து நவிலுகின்றது

(இ-ள்.) கூறிய ய ர ல க்கள்மே லேறிய ஆகார ஓகார மும், ய ர ல என்னு மொற்றும், ஆய்தபுள்ளியும், ஒற்று வுயிரென்னும் அளபெடையிரண்டும், மகரக் குறுக்கமும், ஆய்தக் குறுக்கமும் ஆகிய பதினான்கும் நஞ்செழுத்தாம். அவை ஆதிமொழிக்குந் தசாங்கத் தயலுக்கு மாகா (எ-று).

8 தசாங்கத்தி னிலக்கணத்தைச் செய்யுளியலின் 19 வது செய்யுளிற் காண்க.

முதற்சீராகிய மங்கலச் சொல்லின்கண் நஞ்செழுத்து வந்தனவாலோவெனின், “நஞ்சு மமுதரா மங்கலம் புகுதின என்பவாகலின் மூவகைச்சீருள் மங்கலச்சொல் லொழியாகித் தோள்க நஞ்சினு ம்முதினு நாட்டப்படாவாகி யெஞ்சிநின்ற உயிரும் உயிர்மெய்யும் மெய்யும் எப்பாற்பட்டவெனின்,

“அமுதெழுத் தென்ற வாதியுயிர் நான்கொடும், புணர்ந்த மெய்யை யுணர்ந்தமு தென்ப”

“மெய்யா மமுதின மேவிய வுயிரும், பொய்தீர புலவா பொருந்தின வென்ப”

“நஞ்சா மொற்றொடு நடந்த வுயிரகளும், வஞ்சமில் புலவர் மறுத்தில ரென்ப”

“இருவகை யுண்டியென றெடுத்தன வல்ல தாமே சிறந் துந் தோமில் வென்ப” (9) என்பன இந் திரகாள் (அ)

7. வருணப்போருத்தம்.

ஒழியா வுயிரனைத்து மொற்றுமுத லாறும
அழியா மறையோர்க்கா மென்பர்-மொழியு
அடைவேபோ ராறு மரசர்க்கா மென்பா
டையாத சாதிக்கரின பண்பு.

(எ-ன்) வருணநான்கனுள் மறையோர் சாதியும் அரசர் சாதியு மறைகின்றது

(இ-ன்.) உயிர் பன்னிரண்டும (கங் ச ஞ ட ண் என் னும)
நீறுமுதலாறும் பயிலுநதன்மைப் பாபபண்புசாதி (த ந ப
என்னும்) அல்லாமெய்யி னடையவேயா உ மல்லா
மன்னர்சாதி (எ-று) (கூ)

பண்பா வணிகாக்காம பாங்கி லவறனகுகள்
மண்பாவுஞ் சூத்திரர்க்கா மற்றையவை-நண்பால்

9 இவை பன்னிருபாட்டியலி னெழுத்தியற் சூத்திரம்

அரணரிசேய்மல்கதிர்நடற் றாய்மழைபொன்மெய்க்குட்
பிரமன் படைபாயிர்க்குப் பேசு.

(எ-ன்) அல்லாவருண மிரண்டுமுணர்த்திச் சொல்லு
படைபயிற் சொல்லுகின்றது

(இ-ள்) லவறன என்னு நான்குமெய்யும் வணிகர்வருண
நாம மூ ள வென்னு மிரண்டுங் குத்திர வருணமாம்
(10) அரன், அரி, செவ்வாய், புதன், இரவி, மதி, இயமன்
வருணன் வியாழம் என்னு மொன்பதுபுத்தேளிரும் முறைமே
இரண்டிரண்டாகப் பதினெட்டுமெய்யும் படைத்தார பன்னீ
ருயிரும் பிரமன்படைத்தான் (எ-று)

இசகுத்திரத்துட் கதிரெனப் பொதுப்படக் கூறியது
கதிரிரண்டுங் கோடற்கு. படைப்பை அதிகாரத்தாற் றழீஇக்
கொள்ளா தெடுத்தோதித் தொடுத்தமை படைப்பு வேண்டா
வம. முதலுறமுவிற் றுதலானும், பிறந்துன்முடிந்தது தா
னுடன்படுதலானு மென்க. அன்றியும், இவ் வேழுத்துகட்குத்
தெய்வம அங் வவர்களைனக் கொள்ளப்பட்ட தெனினு
மனையும (க1)

8. நாட்பொருத்தம்.

பேசுமுபிரடைவே நான்காரல் பின்னைநது

மாசிலாபு பூராட மற்றொருமுன்-ருசிலாப்

சேருந் திராடம மென்று பெரிதுணந்தே

பாசித்தார் காளின் பரிசு.

(எ-ன்.) ஏறிய முதலெழுத்திற்கு காளிசை
ருயிர்க்கு நாளறிவிக்கின்றது.

10. பன்னீ ருயிருமுன்னயன் படைத்தனன், மன்னிய
வரணரி மயிலோன் புனிதன், ஞாயிறு திங்கள் நடுவன்
வருண, சோய் நிதிக்கோ னிரண்டிரண் டாகப், படைத்தன
சேரீன பாடுஞ் சிறைமே' என்பது இலக்கணவிளக்கம்.

(இ-ள்.) அ ஆ இ ஈ என்னும் நான்குயிருங் கார்த்திகை:
 உ ஊ கூ ட டு என்னு மைந்தும் பூராடம். ஒ ஓ ஔ என்னு
 மூன்றும் உத்திராடமாம் (எ-று) (க௧)

புறநடை கவ்வாரியி னுன்கிரண்டு மூன்று
 மூன்றடைய மூன்றடையே செபபிற்-பிரிவுடைய
 ஒணமே யாதிரைபே பொண்புந்நூ சம்பூசம
 விபணி யுரைத்தார் பிறித்து.

(எ-ன்) கவ்வருக்கநா னுரைக்கின்றது

(இ-ள்.) க கா கி கீ என்னும் நான்கு திருவோணம்;
 து கூ என்னு மிரண்டு திருவாதிரை: கெ கே கை என்னு
 மூன்றும் புந்பூசம். கொ கோ கௌ என்னு மூன்றும் பூச
 மாம் (எ-று) (க௨)

பிறிந்த சகரத்து நான்கைந்து பின்மூன்
 மறிந்த கலமுதன்மூன் றாகும்-செறிந்த
 நகரத் தொருமூன்று நன்குணர்தோ ராய்தக
 புகர்தீ ரவிடமாம் போற்று.

(எ-ன்) சகர னகர வருக்கங்களுக்கு நான்குரைத்து
 என்றது.

(இ-ள்) ச சா சி சீ என்னு நான்கும் இரேவதி; சு கு
 செ சே சை என்னு மைந்தும் அச்சவினி; சொ சோ சொ
 ன்னு மூன்றும் பரணி: ஞ ஞா ஞௌ என்னு மூன்றும்
 பரணி: (எ-று). (க௩)

தகரமிரண்டேழ்மூன்றும் பொய்தீர்ந்தோர்
 தகரவா சோதி முறஞ்சதயம்-வேற்றனுடம்
 கைட்டைபூ ரட்டாதி கேணகரத் தோராரும்
 ராட்டமிலா மும்மூன்றும் வந்து.

(எ-ன்) தகர நகர வருக்கங்களுக்கு நான்குரைக்கின்றது.

(இ-அ.) ததா என்னு மிரண்மெ கோதி, து தீ து து
தெதே கைத என்னு மேழும்விசாகம்; தொதோ தெள என்னு
மூன்றஞ் சதயம்; ந நா நி நீ து தூ என்னு மாறும் அனுடம்,
நெநே லை என்னு மூன்றும் கேட்டை, நொ நோ நௌ என்னு
மூன்றும் பூட்டா தியாம் (எ-று). (கச)

வந்த பகரத்து நான்கிரண்டா றுத்திரந்தொட்
டந்தமில! மூன்றாகு மவ்வடைவே-வந்ததற்பின்
ஆறுமக ஷன்றுடன்மூன் றுமிலியம் பூரம!
மாறின் மகரத்தின் மாட்டு.

(எ-ன்.) பகரவருக்கத்திற்கும் மகரவருக்கத்திற்கும் நானு
ரைக்கின்றது.

(இ-அ.) ப பா பி பீ என்னு நான்கும் உத்திரம், பு பூ
என்னு மிரண்மெ அத்தம், பெ பே பை பொ போ பெள
என்னு மாறஞ் சித்திரை, ம மா மி மீ மு மூ என்னு மாறும்
மகம்; மெ மே மை என்னு மூன்றும் ஆயிலியம். மொ மோ
மௌ வென்னு மூன்றும் பூரமாம் (எ-று). (கரு)

மாட்டும பகரத்துள் யாவுத் திரட்டாதி
சுட்டியபூ காரயோ காரங்கள்-சுட்டிய
மூலம் வகரத் தொருநான்கு ரோகணிமாந
தோலாத நான்கெனவே சொல்.

(எ-ன்.) யகர வகர வருக்கங்களுக்கு நானுரைக்கின்றது

(இ-அ.) யா ஓன்றும் உத்திரட்டாதி, யூ யோ எனனு
மிரண்மெ மூலம்; வ வா வி வீ என்னு நான்கும் உரோகணி,
வெ வே வை வெள என்னு நான்கு மிருகசிரமாம் (எ-று). (க)

சொல்லியநான் மூவொன்பதாகத் துணிந்தொன்று
புல்லியமூன் றைந்தேழ் தொருந்தாவா-அல்லனவய

முதன்மொழி வயினை சியமிவையும
விட்டொழிதத னன்றெனவே வேண்டு.

“(எ-ன்) பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தி
னாட்கும் மங்கலமொழி முதலெழுத்தினாட்கும் பொருநதுமா
முன்னர்த்துகின்றது.

(ஆன்) (11) சொல்லியநா ளிருபத்தேழையும் ஒன்ப
தொன்பதாக மூன்றுகூருக்கிப் பாட்டுடைத்தலைமக னியற்
பெயரின முதலெழுத்தினுளைத் தொடங்கிக்கூறுகளையெண்ண
ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழ்வரிற் பொருநதா. (12) அல்லாத

11 “இறைவன் பெயர்முதல்” என்னு மிலக்கண விளக்
கச சூத்திரத்தி னுரையில் “ பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரின்
முதலெழுத்திற்கு உரியநான் தொடங்கி உறுகின்ற இருபத்
தேழு நாளினையும் ஒன்ப தொன்பதாகப் பகுத்துச் சன்மம்,
அனுசன்மம், உபசன்மமென்று கூறப்பட்ட முப்பகுதியினும்
ஒன்று, மூன்று, ஐந்து, ஏழு எண்ணின்வந்த நாட்கள் பொருத்த
முடையவல்ல வெனக்கொண்டு இரண்டு, நான்கு, ஆறு. எட்டு
இவைகளின் நின்ற நாட்களைப் பொருத்த முடையவாக முதற்
சீரை யெடுத்துச்சொல்லுவர்.

பிறதூன்முடிபு தானுடன்படுதலென்னும் நியாயநூல்
புதுக்கால் இறைவன் பெயர் நாட்கு மூன்றும் பரியாயத்தி
னின்ற மூன்று, ஐந்து, ஏழு பொருத்தமுடையவென்று கோட
லும் சன்மநான் தொடங்கிப் பொருத்தங் கோடலுங்கொள்க”
என்றிருப்பதின கூன்றியறியத்தக்கதாம்

12 “எட்டாமிராசியும்” என்னு மிலக்கணவிளக்கச் சூத்
திரத்தினுரையில் “இறைவன்பெயர் நாட்டொடங்கி எட்டா
மிராசிக்கணுற்ற இரண்டேகால்நாளும் என்பத் தெட்டாங்கால்
பொருந்திய வைநாசிகநாளும் தள்ளிப் பொருத்தமுடைய நாட்
களைக்கொண்டு இறைவன் பெயர்க்கு முதற்சீர் எடுத்துக் கூறு
தல் மரபு” என்றிருப்பது மிககூன்றி யறியத்தக்கதாம்.

நாடகளுட்பாட்டுடைத தலைவனபெயா முதலெழுத்தினிபாசி
தொடங்கி எட்டாமிராசி நாட்களும் பொருந்தா. வயிஞ்சைய
மாகியஎண்பத்தெட்டாங்கால்நின்றநாளும்பொருந்தா (எ-று)

புல்லிய' என்று மிகுததுச சொல்லியவதனால், மூன்று
மொன்பதின் மூன்று மைநது மேழும் பொருந்து மெனக
கொள்க மூன்று மொன்பதின் மூன்றை தேழுட,
பொருந்து மென்று புகலுவர் புலவர்" என்பது இந்நிரகாளி ()

!! கத்பபொருத்தம்.

வேண்டுங் குறிலவனமை யீரொழித்தால னிண்ணோ / க
ஆண்ட நெடிண்முதனான் கந்தமொழித்-தீண்டிய [காம
மென்மையா மக்கட கிவையிரண்டு மெய்ககதிக்கு
நன்மையா முன்மொழிககு நாட்டு.

(எ-ன்.) ஒதிய நாற்கதி யுணாகதிய வெழுந்தற ருத்தி
யிரண்டு மறிவிக்கின்றது

(இ-ள்) ஆ இ உ எ எனனு நான்கு குறையிரும் கச
த ப என்னு மைந்தொற்றும் தெயவகதியாம் ஆ ந ஊ வ
என்னு நான்கு நெட்டியிரும் வ கு ண ம என்னு மை
தொற்றும் மக்கட்கதியாம். இவ்விரண்டு கதியெழுதது முன
மொழிக்கு நன்மையுடையவாம் (எ-று) (கச)

நாட்டிய ஒழு யரலழ நல்வன்மைக
கீட்டிய வந்த மிவைவிலங்காம-காட்ட
தொழித்த நரகாக்கென் றோதினா ரின்ன
எழுத்தாகா வாதிபிடை.

(எ-ன்.) ஒழித்த கதியிரண்டு முணாகதுக்கின்றது

(இ-ள்.) ஒ ஓ எனனும் உயிரிரண்டும ய ர ல ழ எனனு
மிடைபொறு நான்கும், உன்பை யிறுதிடெனது சொன்ன

தகார்டும் விலங்குகதியாம். காட்டாதொழிந்த ஐ ஓள என்னு முயிரிதும் வகர ளகர னகர மென்னு மூன்றெற்றும நர கர் கதியாம். (13) இக்கதியிரண்டும் முதன் மொழியிடத்து வரப்பெறு வெனக்கொள்க (எ-று). (கக)

10. கணப்பொருத்தம்.

ஆதி யிடையிறுதி முற்றுநே ராநிரையென்
ரேதுவாரீர் தீமாக மொண்கவர்க்கம்-தீதிலோர்
சொற்றூர் மதிபரிதி காணிமமா நீர்மதியு
முற்றுகி யாமுன் மொழிக்கு.

(எ-ன்.) எண்வகைக்கணமு முணர்த்து-ற்று.

(இ-ள்.) (14) ஆதிநேர், இடைநேர், இறுதிநேர், முற்று
நேர், ஆதிரை, இடைநிரை, இறுதிரை, முற்றுநிரை என்று
கூறப்பட்ட கூவிளங்கனி, புளிமாங்கனி, கருவிளங்காய்,
தேமாங்காய், புளிமாங்காய், கூவிளங்காய், தேமாங்கனி,
கருவிளங்கனி யென்னுமெட்டும் முறையானே நீர், தீ,
வானம், துறக்கம், மதி, பரிதி, காற்று, நிலம் என்னும் பெய
ரினை யுடைத்தாம் இவற்றுள் நீரும், திங்களும், துறக்கமும்,
நிலமும் முதன்மொழிக்காகும்; ஒழிந்தனவாகா (எ-று). (உய)

துறக்கத்தை இயமான னென்பாரு முளர்.

1) (வற்றுள் யாதாவதொன்று மங்கலச் சொல்லின்
முதலெழுந்தாமாயின் குற்றமன்றென்க.

14. (க) ஆதிநேர் —கூவிளங்கனி —நீர்க்கணம்

(உ) இடைநேர் —புளிமாங்கனி —தீக்கணம்

(ங) இறுதிநேர் —கருவிளங்காய் —வான்(ஆகாய)கணம்

(ச) முற்றுநேர் —தேமாங்காய் —துறக்க(இந்திர)கணம்

(ஊ) ஆதிரை —புளிமாங்காய் —மதி(சந்திர)கணம்

(கூ) இடைநிரை —கூவிளங்காய் —பரிதி(சூரிய)கணம்

முன்மொழி யாகலான் மூவசைச்சீ ரல்லன
நன்மைசா றெய்வ நனிலாமை-முன்மொழிக்
கீட்டிய தொன்மை யிலக்கணங்க ளிவ்வகையே
காட்டு மகலக் கவிக்கு.

(எ-ன்.) கணந்தருசிறப்பின் காரணமுணர்த்தி மணந்த
பத்திலக்கணம் வருமிட முணர்த்துகின்றது.

(எ) இறுதிரிரை — தேமாங்கனி — காற்று(வாயு)கணம்
(அ) முற்றுரிரை — கருவிளங்கனி — நில(பூ)க்கணம்.

“நீரது கணமே சீர்சிறப் பெய்தும், தீயின் கணமே
நோயது சேரும், அந்தர கணமே வாணு ளகற்றும், இந்நிர
கணமே பெருக்கஞ் செய்யும், சந்திர கணமே வாழ்நாள் தருஉம்,
சூரிய கணமே வீரியம் போக்கும், மாருத கணமே சீர்சிறப் பகற்
றும், நிலக்கணந் தானே மலர்த்திரு விளங்கும்.” என்பது
மாமூலம்.

கூவிளங்கனியும், புளிமாங்காயும், தேமாங்காயும், கரு
விளங்கனியுமாகிய சீர்கள் முதன்மொழிக்காமெனவும், ஏனைய
சீர்கள் ஆகாவெனவுமறிக.

“முற்பாட் டெடுப்பின் முதலீ ரசைச்சொல், சொற்பான்
மங்கலச் சொல்லொடு தோன்றி, நிற்பினுங் கொள்ளார் நெறி
யுணர்ந் தோரே” என் நிந்திரகாளியாரும், இவ்வாறு பிறருங்
கூறினாரேனும் “திருவளர் தாமரை”, “அகரமுதல்”, திங்க
ளைப் போற்றுதும்” என்றற் றோடக்கத்தனவாக வான்னோர்
கூறி யிருத்தவின் மூவசைச் சீரேயன்றி ஈரசைச்சீரும் முதன்
மொழியாக வரப்பெறு மெனக்கொள்க. இவ்வாற்றால் கணப்
பொருத்தம் நியமமன்றென் றாயிற்றென்க. ஈண்டுக்கூறிய
பத்துப் பொருத்தங்களுள், மங்கலமும் சொல்லும் சொல்
நோக்கியும், கணம் சீர்நோக்கியும், ஏனையவுமும் எழுத்துநோக்
கியும் கூறினாரென்க.

(இ-ள்.) வெண்பா வுரிச்சீரானுமவஞ்சியுரிச்சீரானும் வந்த எண்பெருங்கணங்கட்டுந தெய்வ மடுத்தமையிற் காட்டு முன் மொழியிடத்து மூவசைச்சீர் நாட்டி யேனையவற்றை விலக்கிய தொல்லோரிலக்கணங்கள் மங்கலமுதலாக இவ்வகையே அம் மூவசைச் சீரின்கட் காட்டா நின்றன அகலக்கவிக் கென்ற வாறு. (உக)

வேண்பா.

திருமங்கை நின்றகலா டெவ்வுநோய் நீங்கும்
தருமங்க ணீங்கலாச் சார்வார்-இருநிலத்து '
மன்னருள்ளார் தாமுந்தாள் வச்சணந்தி மாமுனிவன்
இன்னருளா னோக்கு மிடம்.

முதன்மொழியியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

செய்யுளியல்.

கவிகமுகன் வாதிதே வாத்தியெனக் காசில்
புவியின்மே னால்வர் புலவர்-கவிகடாம்
ஆசு மதுரமே சித்திரம்வித் தாரமெனப்
பேசுவார் நால்வர்க்கும் பேர்.

(என்பது குத்திரம்.) இவ்விய லென்ன பெயர்த்தோ
வேனின், செய்யு ளிலக்கண முணர்த்தினமையிற் செய்யுளிய
லென்னும் பெயர்த்து. இச்சூத்திர துதலியபொருள் யாதோ,
வேனின், பத்துவகை யிலக்கணமும் வித்தாரக்கவிக்குவேண்டி
னார் அவ் வித்தாரக் கவிகளையும் ஒழிந்து நின்ற கவிகளையு

முணர்த்திய வேண்டிப் புலவரதுபெயரும் முறையும் தொகையுங் கூறி அவருள் முதற் புலவராகிய கவிகளது பெயரும் முணர்த்து-ற்று.

(இ-ள்.) கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி யெனப் புலவர் நால்வர். அவருள் ஆசகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, நித்தாரகவி எனக் கவிகள் நால்வர் (எ-று). (க)

ஆசகவி.

பேரெழுத்திற் சொல்லிற் பொருளிற் பெருங்கவியிற் சீரலங்கா ரத்திற் றெறிந்தொருவன்-நேர்கொடுத்த உள்ளுரைக் கப்போ துரைப்பதனை யாசென்றார் எள்ளாத நூலோ ரெடுத்து.

(எ-ன்.) நிறுத்த முறையானே ஆசகவி பேசுகின்றது.

(இ-ள்) இவ்வெழுத்தாலே பாடிக, இச்சொல்லாலே பாடிக, இப்பொருளாலே பாடிக, இந்த யாப்பாலே பாடிக, இவ்வலங்காரத்தாலே பாடிக என்றொருவன் சொன்ன வுள்ளுரைக்கு அவனெதிரே பாடப்படுவது ஆச கவியாம் (எ-று).

ஆசகவிபாடும் புலவனும் ஆசகவியாம். இவற்றி லீரண்டு மூன்று மகப்படப் பாடுதல் சிறப்புடைத்து. (உ)

மதுரகவி.

எடுத்த பொருளினை டோசை யினிதாய் அடுத்தவைசெஞ் சொல்லா யணியும்-தொடுத்த தொடையும் விளங்க வவைதுதிப்பச் சொல்லின் இடமுடைய மாமதுர யாப்பு.

(எ-ன்.) மதுரகவி யிதுவென்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒசையும் பொருளு யினிதாய், முழுதுஞ் செஞ் சொல்லாய், அலங்காரமுந் தொடையுந் தெற்றென்று கேட்டார் துதிக்கும்படி. பாடுவது மதுரகவியாம் (எ-று)

இக்கவி பாடுவோனும் மதுரகவியாம். சிறுபான்மையிற்
நாசஞ்சொல்லும் திரிசொல்லும் வடசொல்லும் மருவினு
மிழ்க்காது வருமாறு:

பூம்கூர் நல்வாழ்வு பெற்றாள் புரைதீர்ந்த
நாமகளும் பல்கலையு நண்ணினாள்-தோமகல்சீர்
வையம் புகழ்களநடை வசசணந்தி மாமுனிவன்
செய்ய பதகமலஞ் சேர்ந்து.

(௩)

சித்திரகவி.

யாப்புடைய மாலைமாற் றுதியா வேளையவும்
வாய்ப்புடைய சொல்லின் வகுத்தமைத்து-நீப்பிலா
வண்ணமுந் தொன்னூன் மரபு வழுவாமற்
பன்னுவது சித்திரத்தின் பா.

(எ-ன்) சித்திரகவி யித்தன்மைத் தென்கின்றது.

(இ-ள்.) மாலைமாற்று, சக்கரம், சுழிருளம், ஏகபாதம்,
எழுகூற்றிருக்கை, காதைகரப்பு, கரநதுறைப்பாட்டு, தூசங்
கொளல், வாவனாற்றி, கூடசதுக்கம், கோமூத்திரி, ஒரெழுத்
துப்பா, வல்லினப்பாட்டு, மெல்லினப்பாட்டு, இடையினப்
பாட்டு, சித்திரக்கா, விசித்திரக்கா, வித்தாரக்கா, விகற்ப
நடை, வினாவுத்தரம், சருப்பதோபத்திரம், எழுத்துவருத்
தரம், நாகபந்தம், முரசபந்தம், நிரோட்டம், சித்து, ஒரு
பொருட்பாட்டு, பலபொருட்பாட்டு, மாத்திரைப்பெருக்கம்,
மாத்திரைச்சுருக்கம், எழுத்துப்பெருக்கம், எழுத்துச்சுருக்கம்
(15) இன்னவை பிறவுமாகிய பல விகற்பத்தாற் செய்யப்பட்டு

15, இவற்றினிலக்கணம் தண்டியலங்காரத்தின் சொல்லணி
யியலுரை முதலியவற்றில் உதாரணங்களோ டிருத்தலறிக.

ஒசைகெடாமல் எழுத்துக்குற்றம், சொற்குற்றம், பொருட் குற்றம், யாப்புக்குற்றம், அலங்காரக்குற்றம் என்னுங் குற்றங்கள் படாமல் பாடப்படுங்கவி சித்திரகவியாம் (எ-று)

இக்கவி பாடுவோனுஞ் சித்திரகவியாம். இணையெல்லாம் யாப்பதிகாரத்திற் கண்டுகொள்க. (சு)

வித்தாரகவி.

பாங்கார் தொடர்நிலைப்பா பல்பாதஞ் சேர்தனிப்பா ஈங்ககலப் பாக்க ளிரண்டாகும்-ஆங்குத் தொடர்நிலைப்பா தன்னிகற்பஞ் சூழ்வளையாய் சொல் கடையிலவே யென்றுரைத்தார் கண்டு. [விற்

(எ-ன்.) அகலக்கவி புகல்கின்றது.

(இ-ள்.) பல செய்யுட்கள் கூடிவந்த தொடர்நிலைச் செய்யுளும் அடிபலவாய் நடக்குந் தனிப்பாச்செய்யுளு மென்னும் இருதிருமும் அகலக்கவியாம். அவற்றுட் தொடர்நிலைச்செய்யுளை விசுப்பிக்குமிடத்து ஏற்றபொருளெடுத்துப் பாடுவோராவல்லது இன்ன அளவென்றுரைப்பதரிது (எ-று).

அகலக்கவி பாடுவோனும் அகலக்கவியாம். (ரு)

பிள்ளைக்கவி.

கண்ணுரைக்கிற் பிள்ளைக் கவிதெய்வங் காக்கவெனக் [ய் கொண்டுரைக்குந் தேவர் கொலையகற்றி-ஒண்டொரிடி ஈ சுற்றித் தளவா வசூப்பொடு தொல்லிருத்தம் முற்றுவித்த னூலின் முறை.

(எ-ன்.) பல விகற்பங்களிற் சிலவெடுத்த துரைப்பான் வேண்டி அவற்றுள் பிள்ளைக்கவிக்கு இலக்கண முணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்.) பிள்ளைக்கவி பாடுமிடத்து வேண்டுங்கடவுளைச்
கூப்பிப் பாட்டுடைத்தலைவனை அவன் சுற்றத்தொகையோடு
தொன்னைவழிநடந்து காக்கவென வருப்பாலும் ஆசிரிய விருத்
ததகாது (எ-று).

“கண்ணுரைக்கின்” என்று மிகுத்துச் சொல்லிய வதனால்,
காப்புக்கவிகளை மூன்று ஐந்து ஏழு ஒன்பது பதினென்றாகத்
தொடுத்துக் காப்புமாலையென்று பாடுகையு முளதென்றுணர்க.
முறைதருமூன் ருதிமூ வேழீரூர் திங்கள்
அறைகநிலம் பத்துமாண் டைந்தேழ்-இறைவனையார்க்
கந்தஞ் சிறுபறையே யாதியா மூன்றொழித்துத்
தந்தநில மோரேழுஞ் சாற்று.

(எ-ன்.) இதுவுமது.

(இ-ள்.) பிள்ளைப்பிரபந்தம் மூன்றாமாதமுதல் இருபத
தோராம் மாதம்வரை ஒற்றித்த மாதமாகிய பத்து மாதங்களி
னுங் கேட்பிக்கப்படும். அன்றியும், ஐந்தாமாண்டினும், ஏழா
மாண்டினு மிக்கவி கேட்பிக்கினு மிழுக்காது. பெண்பிள்ளைக்
கவி பாடுமிடத்துச் சிறுபறைகொட்டலும், சிற்றில் சிதைத
தலும், சிறுதேருருட்டலு மாகிய மூன்று நிலமு மொழித
தெய்த வேழுநிலமும் பாடப்படும் (எ-று).

வேவேழுடன், கழங்கு அம்மானை ஊசலென்னு மூன்
கூட்டிப் பத்தாகப் பாடுவாருமுனர். (எ)

சுற்றறிய காப்புத்தால் செங்கரை சப்பாணி
மாற்றறிய முத்தமே வாராணை-போற்றறிய
அம்புலியே யாய்ந்த சிறுபறையே சிற்றிலே
பம்புசிறு தேரோடும பத்து.

(எ-ன்.) பிள்ளைக்கவிக் கேற்ற பத்துநிலமு முரைக் கின்றது.

(இ-ள்.) காப்பும், தாலும், செங்கீரையும், சப்பாணியும் முத்தமும், வாரானையும், அம்புலியும், சிறுபறைமுழக்கலும், சிறில்சிறைத்தலும், சிறுதேருருட்டலும் என முறையானே பாடுக (எ-று).

நிலங்கன்பத்தும் தம்மி லொக்கக்கொண்டு பாடுமிடத்து ஒற்றிக்கப்பாடுவது சிறப்புடைத்து; இரட்டித்துப் பாடினு மோசை பெயர்த்துப் பாடுக. (அ)

பல்சந்தமாலே, அந்தாதி.

பத்தாதி நூற்றதம் பல்சந்த மாலையாம்
ஒத்தாய வெண்பா வொருநூறு-ஒத்தசீர்
அந்தாதி யாகுங் கலித்துறையு மவ்வகையே
வந்தா லிதன்பே ரவை.

(எ-ன்.) பல்சந்தமாலையும் அந்தாதியு முணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்.) பத்துமுதலாக நூற்றாக நின்ற விகற்பத்தது பல்சந்தமாலே விகற்பமாம். நேரிசைவெண்பா நூற்றாதி யாய் வந்தால் வெண்பாவந்தாதியென்றும், கட்டளைக்கலித் துறை நூற்றாதியாய் வந்தால் கலித்துறையந்தாதியென்றும் பெயர் பெறும் (எ-று).

பல்சந்தமாலே; வகுப்பும் ஆசிரியமுமாய் அந்தாதித்து வரும். (க)

கலம்பகம்.

வைக்கும் புயந்தவம்வண் டம்மனை பாண்மதங்கு
கைக்கிளைசித் தூசல் களிமடக்கூர்-மிக்கமறம்

காலம், தழை, இரங்கல் சம்பிரதங் கா கூறு
தேவகலம்பகத்தின் கூறு.

தேவகலம்பக விலக்கணங் கூறுகின்றது

இப்படியும், தவம், வண்டு, அம்மானை, பாணை, கித்தி, ஊசல், களி, மடக்கு, குடி, மறம், காலம், தழை, இரங்கல், சம்பிரதம், மேகவினாது என்னு (16) மிப்பதினெட்டும் கலம்பகத்தினுறுப்புப்பொருளாம் (எ-று)

‘மிக்கமறம்’ என்று சிறப்பித்த வதனால், இப்பதினெட்டும் கலம்பகத்திற்கு நிலைபெற்ற வுறுப்பு. ஒழிந்தன இன்ன வகையான பொருளால் வருபவென்னு நிலைபேறுடைய வல்லவென்று கொள்க. ஊரென்றது குடிமை. இரங்கலென்றது காமமிக்ககழிபடர்கிளவி. (க0)

கூறு மொருபோகு வெண்பா கலித்துறைகள்
மாறின் முதலுறுப்பா மன்விருத்தம்-வேறகவல்
வஞ்சித்துறைவிருத்தம்வான்றுறைவெண்பாமருட்பா
எஞ்சாக் கலியினங்கொண் டீட்டு.

(எ-ன்) கலம்பகப்பா வேறுபாடுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) முத லொருபோகுவந்து, அதன்பின் னொரு வெண்பாவந்து, அதன்பின் னொரு கலித்துறைவந்தால் அவை முதலுறுப்பாம். அதன்பின் ஆசிரியவிருத்தம், ஆசிரியப்பா, வஞ்சித்துறை, வஞ்சிவிருத்தம், வெண்டிறை, வெண்பா, மருட்பா, கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தமென்று சொல்லப்படும் பாக்க ளியைநதபடிக்கொண் டியற்றுக. பிறபாக்கள்வரினு மிழுக்காது (எ-று) (கக)

16 இப்பதினெட்டுறுப்பேயன்றிப் பிச்சியார், கொற்றியார், இடைச்சியார், வலைச்சியார் முதலியவருதலும் “கடி லெ லில்லைக் காலததப் படினை” என்பதனாற்றுகொள்க.

ஈசர்க்கு நூறிழிபைந் தையர்க் கிகலரசர்க்
காசற்ற தொண்ணூ றமைச்சருக்காம்-ஏசா
ளமுபாணீம் பான்வணிகர்க் கேணையோர்க் காதைந்
திழிபிற் கலம்பகப்பாட் டிண்டு.

(எ-ன்.) கலம்பகத்திற் கேற்ற சுருக்க மியம்புகின்றது.

(இ-ள்.) தேவர்க்கு நூறும், முனிவர்க்குத் தொண்ணூற்
றைதும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், அமைச்சருக் கெழு
பதும், வணிகர்க் கைம்பதும், ஏனையோர்க்கு முப்பதுமாகப்
பாடுவதே யிழிபு (எ-று).

ஆசற்ற' என்று சிறப்பித்த வதனால், குறுநிலமன்னரை
அரசரைப் போலவும், முனிவரைப் புத்தேளிரைப் போலவும்
பாடினுமிழுக்காது. கலம்பகமும் அந்நாதியாகவேபாடவேண்டு
மென் றறிக. (கஉ)

ஒலியந்தாதி, மும்மணிக்கோவை.

ஈண்டிய முப்பதா யீரெண் கலைவண்ணம்
மூண்டதொலி யந்தாதி முப்பதாம்-ஆண்டகவல்
முன்முறையே வெண்பா கலித்துறைய வந்தாதி
மும்மணிக்கோ வைக்கு முதல்.

(எ-ன்.) ஒலியந்தாதியும் மும்மணிக்கோவையு முணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) ஓரடிக்குப் பதினாறு கலைதொடுத்த பல்சந்த
வகுப்புக்கள் அந்தாதியாக முப்பது கூடியது ஒலியந்தாதியாம்
நேரிசையாசிரியப்பாவும், நேரிசைவெண்பாவும், கட்டளைக்
கலித்துறையும் முறையே அந்நாதியாக முப்பது கூடியது
மும்மணிக்கோவையாம் (எ-று)

ஈண்டிய' என்று மிகுத்துச் சொல்லிய வதனால், ஒலி
யந்தாதி சிறுபான்மை எட்டுக்கலையால் வரப்பெறுவனவும்;

மம்மணிக் கோவை சிறுபான்மை நிலைமண்டில வாசிரியப்பாப
உள்ளவெனக் கொள்க ஒலியந்தாதியை
ஒலியந்தாதி என்பாரு முளர். (கங)

ஊர்நேரிசைவெண்பா, ஊரின்னிசைவெண்பா.

முதல்வீணா ரின்பேரான் மொழிவன வெண்பா
அதனைத்தொண்ணுறெழுபாளைம்பான்-மலர்வழியாய்
இன்னிசைவெண் பாவிற்கு மொக்கு மியற்பெயர்
அன்னவற்றார் கட்டுரைத்தா ராய்ந்து.

(எ-ன்) ஊர் நேரிசைவெண்பாவும், ஊரின்னிசைவெண்
பாவும், அவற்றின் ரெகையு முரைக்கின்றது.

(இ-ள்.) பாட்டுடைத்தலைவன் ஊர்ப்பெயரெடுத்து நேரி
சைவெண்பாவாற்சிறப்பித்துத்தொண்ணுறு, எழுபது, ஐம்பது
என்னுந் தொகையாற் பாடுவது ஊர்நேரிசை வெண்பா
வென்றும், இவ்வாறு இன்னிசை வெண்பாவாற் பாடுவது
ஊரின்னிசை வெண்பாவென்றும் பெயர்பெறும் (எ-று). (கச)

கோவை, கைக்கிளை.

ஆய்ந்த கலித்துறைதா னுநா நகப்பொருண்மேல்
வாய்ந்தநற் கோவையா மற்றுரைப்பின்-ஏய்ந்த
ஒருதலைக் காம முரைப்பவையை யைந்தாய்
வருவிருத்தங் கைக்கிளையா மன்.

(எ-ன்.) கோவையுங் கைக்கிளையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) (17) கட்டளைக்கலித்துறை நானாறு அகப்பொ
ருண்மேல் வருவன கோவையென்பதாம்.

17. “ முதற்பொருள் கருப்பொரு ளுரிப்பொருண்
முகந்து, களவு கற்பெனும் வரைவுடைத் தாகி, நலனுறு
கலித்துறை நானா ராக, வாரிறண் டிறப்பு மூறின்றி விளங்
கக், கூறுவ தகப்பொருள் கோவை யாகும்” என்பது இலக்
கண விளக்கம்.

(18) ஒருதலைக் காமப் பொருள்பெற்று விருத்தம் இருபத்தைந்நாய வருவன கைக்கிளையாம் (எ-து). (கரு)

மன்னிய வெண்பா கலித்துறை மன்னர்பா
முன்னியமுப் பான்மும் மணிமலை-மன்விருத்தம்
நாட்டிய நாற்பது நான்முணி ம.லையாம்
சட்டியவந தாதிபா யேய்ந்து.

(எ-ன்) மும்மணிமாலையும் நான்மணி மாலையு முறைக்
கின்றது.

(இ-ள்) வெண்பாவும், கலித்துறையும், ஆசிரியமும்
அநதாதியாய முப்பதுசெயுள் வருமாயின் மும்மணிமலை
யென்றும், மேற்கூறிய பாககருடன் ஆசிரியவிருத்தஞ் சேர்ந்து
அநதாதியாய நாற்பது செயுள் வருமாயின் நான்மணிமலை
யென்றும் பெயர்பெறும் (எ-து) (கக)

இருபாவிருபத்து, இரட்டைமணிமலை,

இணைமணிமலை

ஏய்ந்த விருபா விருபதுவெண் பாவகவல்
ஆய்ந்த விரட்டை மணியிருபான்-ஏய்ந்தசீர்
வெண்பா கலித்துறையா மேவிய நான்காணு
றென்பா விணைமணியா மோர்.

(எ-ன்.) இருபாவிருபத்தும், இரட்டை மணிமாலையும்,
இணைமணிமாலையு மியம்புகின்றது.

(இ-ள்.) வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் முறையே
யாய்வந்து இருபது செய்யுளான் முடிவது இருபா

18 “ஒருதலைக் காம மோரைந்து விருத்தங், கருத
வுரைத்தல் கைக்கிளையாரும்” என்று இலக்கணவிளக்கம் கூறு
கின்றது

தென்றும், வெண்பாவும் கலித்துறையும் முறையே அநதாதி யாயினின்று இரு 'து செய்யுளான் முடிவது வெண்பாக்கலித் துறை யிரட்டையணிமாலை யென்றும்,* வெண்பாவும் ஆசிரி யப்பாடலும் முறையே அநதாதி யாய தூறுசெய்யுளான் முடி வது வெண்பாவகவ லிணையணிமாலை யென்றும், வெண்பாவும் கலித்துறையுட்குடி முன்போன் முடிவது வெண்பாக்கலித் துறை யிணைமணிமாலை யென்றும் பெயர்பெறும் (எ-று) (கஎ)

ஒருபாவொருபஃது, பன்மணிமாலை.

ஒர்ந்தகவல் வெண்பா கலித்துறையென் றென்றினால் ஆர்ந்தவொரு பாவொருப தமமாணை-கூர்ந்தொருபோ கூசலொழித்தார்க லம்பகப்பா வொண் மாலை பேசிய பன்மணியாம் பின்பு.

(எ-ன்) ஒருபாவொருபஃதும் பன்மணிமாலையு முணர்த்து கின்றது

(இ-ன்) ஆசிரியப்பாவேனும், வெண்பாவேனும், கலித் துறையேனும் அநதாதி யாய்ப் பத்துசெய்யுள் வருவன வொருபாவொருபஃதாம். கலம்பக வுறுப்புக்களில் அம்மாணையும், ஒருபோகும், ஊசலும் ஒழித்து மற்றைய வுறுப்புக்களாற் பாடுவது பன்மணிமாலையென்று பெயர்பெறும் (எ-று) (கஅ)

தசாங்கம்.

பல்லு மலையாறு நாடீர் புனைதாரா மா
கொல்லுங் களிற் கொடிமுரசம்-வல்லகோல்
என்றிவை நஞ்செழுத்தோ டேலா வகையுரைப்ப
நின்ற தசாங்கமென நோர்.

(எ-ன்) சின்னப்பூ வுணர்த்துவான்றொடங்கி அதற்கு
உலவாகிய தசாங்க முணர்த்துகின்றது

(இ-ள்) மலை, ஆறு, நாடு, ஊர், மலை, பரி, (19) கரி, கொடி, முரசம், செங்கோலாகியபத்தும் தசாங்கமென்று சொல்லப்படும். இவை பாடிமிடத்து நஞ்செழுத்துத் தசாங்கத் திற்கு முன்னும் பின்னும் வாராமற் பாடுக (எ-று). (கக)

சின்னப்பூ, தசாங்கப்பத்து.

நேருந் தசாங்கத்தை நேரிசை வெண்பாவால் ஈராம் பதுதொண்ணூ றீண்டெழுபான்-ஒரையும்பான் தேர்ந்துரைக்கிற் சின்னப்பூ வீரைந்தாற் செப்பினார் நேர்ந்த தசாங்க நிலை.

(எ-ன்.) சின்னப்பூவும் தசாங்கநிலையு முரைக்கின்றது.

(இ-ள்.) தசாங்கம் பத்தையும் பொருளாகக்கொண்டு நேரி சைவெண்பா நூறானும் தொண்ணூறானும் எழுபதானும் ஐம் பதானும் பாடுவது சின்னப்பூவாம். முப்பதுபாடினு மிழுக் காது. நிலைமைகள் தம்மிலொப்பக்கொண்டு பாடப்படுந் தசாங் கம் பத்தினையும் பத்துவெண்பாவாற் பாடுவது தசாங்கப்பத் தென்று பெயர்பெறும் (எ-று). (௨௦)

நிலையார் குடைசெங்கோ லூர்நாடு நீள்வேல்
கொலையார் களிறு குதிரை-சிலைவாள்
இவற்றின்மேன் மன்விருத்த மீரைந்தாய் வந்தால்
அவற்றின்பேர் நாட்ட லறிவு.

(எ-ன்.) விருத்தவிகற்ப முரைக்கின்றது.

(இ-ள்.) குடை, செங்கோல், ஊர், நாடு, வேல், கரி, பரி, வில், வாள், இவ்வொன்பதினையும் பொருளாகக்கொண்டு ஒன்றின்மேற் பத்தாசிரிய விருத்தம் புணர்த்தால் அப்பொரு

19. கரி (யானை) யை யொழித்துப் படையைக் கொள்ளு தலுமுண்டு. திருவாசத்தின் திருத்தசாங்கத்தி லவ்வா றிருத்த லறிக.

ளோடு பெயர்கொடுத்துக் குடைவிருத்தம், செங்கோல்விருத்
தம், ஊர்விருத்தம், நாட்டுவிருத்தம், வேல்விருத்தம், யானை
விருத்தம், குதிரைவிருத்தம், வில்விருத்தம், வாள்விருத்தம்
என்று வழங்கப்படும் (எ-று). (உக)

ஊர்வெண்பா, அலங்காரபஞ்சகம்.

அறிந்திடி லூர் வெண்பா வையிரண்டாம் வெள்ளை
செறிந்த கலித்துறைசீர் மன்பா-அறைந்த
கலங்காத மன்விருத்தங் காண்டகைய வண்ணம்
அலங்கார பஞ்சகமென் றார்.

(எ-ன்.) ஊர்வெண்பாவும், அலங்காரபஞ்சகமு முறைக்
கின்றது.

(இ-ள்.) ஊரடுத்து நேரிசைவெண்பா பத்து வந்தால்
ஊர்வெண்பா வெனவும், நேரிசை வெண்பாவும் கலித்துறை
யும் ஆசிரியப்பாவும் ஆசிரியவிருத்தமும் வகுப்புமாகிய
ஐந்து முறையே வந்தால் அலங்கார பஞ்சகமெனவும் பெயர்
பெறும் (எ-று). (உஉ)

ஊசல், நாழிகைவெண்பா.

ஆங்கவிருத் தத்தா லறைந்தகலித் தாழிசையால்
ஒங்கியகற் றத்தளவா யூசலாம்-போங்கழிகை
தேவர்க்குங் காவலர்க்குந் தேர்ந்துரைக்க வெண்பாவை
விவியநா லெட்டாக வேய்ந்து.

(எ-ன்.) ஊசலும் நாழிகைவெண்பாவும் உணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) ஆசிரிய விருத்தத்தாலாதல் கலித்தாழிசையா
லாதல் சுற்றத்தளவாத் தொகையாகப்பாடுவது ஊசலென்ப
தாம். நாழிகையளவைக் குறித்துத் தேவருக்கும் அரசருக்
கும் நேரிசை வெண்பாவால் முப்பத்திரண்டாகப் பாடுவது
நாழிகைவெண்பா வெனப்படும் (எ-று).

ஊசன் முதற்கவியில் வண்ணமுங் கொள்க. வண்ணமென்
பது வருப்பு. (௨௩)

அட்டமங்கலம், நவமணிமாலே, தசப்பிராதுற்பவம்.

வேய்ந்த விருத்தங்க ளெட்டட்ட மங்கலமாஞ்
வாய்ந்தன வொன்பான் மணிமாலே-ஆய்ந்தங்
கிசைத்திடுவர் மால்பிறப்பா லீரைந்து வாழ்த்துந்
தசப்பிரா துற்பவமாந தநது.

(எ-ன்) அட்டமங்கலமும், நவமணிமாலையும், தசப்
பிராதுற்பவமு முணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ஆசிரியவிருத்தத்தாற் கவிதோறும் தேவர்கள்
காக்கவென எட்டுக்கவியாகப்பாடுவது அட்டமங்கலமாம் மேற்
கூறியவாறே ஒன்பதுகவியாகப் பாடுவது நவமணிமாலையாம்
மால்பிறவிப்பேதப் பதின்மருங் காக்கவெனத் தனித்தனி
ஆசிரிய விருத்தத்தாற் பததுக்கவி பாடுவது தசப் பிராதுற்பவ
மாம் (எ-று).

வாழ்த்தென்பதனை யெங்கு மொட்டிக்கொள்க. (௨௪)

நயனப்பத்து, பயோதரப்பத்து.

தந்துரைத்த மன்னிருத்தஞ் சார்ந்த கவித துறைதான்
அநதமுறுங் கண்முலைமே லையிரண்டாய்-வநதால்
நயன பயோதரப்பத் தாமென்று நன்னூற்
பயனுணர்ந்தார் முன்பு பகர்.

(எ-ன்) நயனப்பதும் பயோதரப்பத்து முணர்த்து
கின்றது.

(இ-ள்.) ஆசிரியவிருத்தத்தாளுதல் கவித துறையினை
ஊதல் நயன தலையும் பயோதர த்தையும் பொருளாகக்கொண்க

கனித்தனிப பப்பததாச சலிபாவெது நயனப்பத்தென் றா
பயோதரப்பத்தென றும பெயாபெது ௧ (௭-று) (௨௫)

பெண்கள் பருவம்.

பகருங்கா லேநதேழ் பதினென்று பன்முன்
றகலாத பத்தொன்பா னையைந்-திகலாத
முபபத்தொன் றீரிருபான் பேதைமுத லோர்க்குச்
செப்புவராண் டெல்லேத திறம்.

(௭-ன) பேதைமுதலாகப் புத்ததிலக்கணமாகிய ஏழு
நிலனு மிவையெனகின்றது

(இ-ள்.) (20) ஐந்துமுதலேழளவும் பேதை, எட்டுமுதல்
பதினென்றளவும் பெதும்பை, பன்னிரண்டுமுதல் பதின்
மூன்றளவு மங்கை. பதினான்குமுதல் பத்தொன்பதளவு
மடநதை, இருபதுமுதல் இருபத்தைநதளவும் ஆரிலை, இரு
பத்தாறுமுதல் முபபத்தொன்றளவும் தெரிலை, முப்பத
திராண்டுமுதல் நாற்பதளவும் பேரிளம்பெண் (௭-று).

பருவமொன்றுக்கு வருடம்: ந, ச, உ, கூ, கூ, கூ, கூ. (௨௬)

20 (1) “பேதைக்கியாண்டே யைநதுமுத லெட்டே”,
(2) “பெதும்பைக்கியாண்டே யொன்பதுமபத்தும்”, (3) “மங்
கைக்கியாண்டே பதினென்று முதலாத், திரண்ட பதினா லள
வுஞ் சாற்றும்”, (4) “மடநதைக்கியாண்டே பதினைநது முத
லாத், திடம்படு மொன்பதிற் றிரட்டி செப்புய்”, (5) “ஆரி
லைக்கியாண்டே யறுநான் கென்ப”, (6) “தெரிலைக்கியாண்
டே யிருபத் தொன்பது”, (7) “ஈரைந் திருநான் கிரட்டி
கொண்டது, பேரிளம்பெண்குக் கியல்பென மொழிப” என்று
பன்னிருபாட்டியல் கூறுகின்றது.

உலா, குழமகம்.

திருநதெரிந்த பேதை முதலெழுவா செய்கை
புறந்தயர் வந்தான் மறுகென-றறைந்தகலி
மெண்பா வுலாவாங் குழமகன்மேன் மேவிலல்
மெண்பாக் குழமகனா முற்று.

(எ-ன்) உலாவும் குழமகனு மாமாறுணாததுகின்றது

(இ-ள்) பேதைமுதலானோர் காதல்கூர வீதியிடைப
பொருதான பாட்டுடைத் தலைவனென்று கலிவெண்பாவாற்
பாடுவது உலாபுறமாம மடநதையர் கையிற்கண்ட குழமக
னைப்புசூழ்துமேற்கூறிய பாவாறபாடுவது குழமகனாம் (எ-று)

‘திருநதெரிந்த’ என்று மிகுததுச சொல்லியவதனால்
உலாப்புறத்தமுன குழமகனைப்பாடினு மிழுக்காது, அது தலை
வன னாடும தாருா பெயரு முள்ளிட்ட வளநதோன்றப
பாடுவது (உள்)

வளமடல்.

உற்ற வறமபொருள் வீ டெள்ளி யுயர்த்தினபம
பொறறொடி காதற் பொருடடாகப-பெற்றி
உரைந்தகலி வெண்பா மடலிறைவ னெண்பே
ரிரைத்த வெதுகை நிறுத்து.

(எ-ன்) வளமடல் கூறுகின்றது

(இ-ள்) அறமபொருள் வீட்டையெள்ளி இன்பத்தையே
வலியுறுத்திப் பாட்டுடைத்தலைவ னியற்பெயருக்குத் தக்க
முழுது மொரே யெதுகையாகத் தனிசொல்லின்றிக் கலி
வெண்பாவாய மடலூறும் பெற்றிற்றென்று பாடுவது வளமட
லாம் (எ-று)

வளமடலென்பது உரையிற்றோடல்

(உள்)

அங்கமாலே, பாதாதிகேசம, கேசாதிபாதம்.

நிறுத்த வெளிவிருத்த நீடுறுப்பில் வந்தால்
குறித்தங்க மாலையாக கொள்க-உறுப்பமைந்த
பாதாதி கேசமுங் கேசாதி பாதமுமா
ஒதுங் கலிவெண்பா வொன்று.

(எ-ன.) அங்கமாலையும், பாதாதிகேசமும் கேசாதிபாத
மும் உணர்த்துகின்றது

(இ-ள்) உறுப்புகளை வெளி விருத்தத்தொற புகழ்ந்து
கோவையாகப் பாடுவது அங்கமாலையாம் அவ்வங்கங்களைக் கலி
வெண்பாவாற் புகழ்ந்து பாதாதி கேசமாகப் பாடுவது பாதாதி
கேசமென்றும், கேசாதி பாதமாகப்பாடுவது கேசாதிபாதமென்
றும் பெயர்பெறும் (எ-று) (உக)

ஆற்றுப்படை.

ஒன்ற மகவலா லொண்புலவா யாழ்ப்பாணா
குன்றாத சீர்ப்பொருநா கூத்தமே-என்றிவரை
ஆங்கொருவ னொற்றுப் படுத்த பரிசறைந்தார
பாங்காய வாற்றுப் படை.

(எ-ன.) ஆற்றுப்படையிலக்கண முணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) ஆசிரியப்பாவாற் புலவரையானும், பாணரையா
னும், பொருநரையானும், கூத்தரையானும் தம்முள்ளொருவ
னொற்றுப்படுத்தால் புலவரொற்றுப்படை, பாணரொற்றுப்படை
பொருநரொற்றுப்படை, கூத்தரொற்றுப்படை யென்று வழங்கப்
படும (எ-று)

அவை வெண்கலப்பாவாற் பாடினு ம்புகழாது

தானைமாலே, வஞ்சிமாலே, வாகைமாலே.

படைத்திறஞ் சொல்லிற் பகாதானை வஞ்சி
எடுத்ததுமேற் சேற லியம்பின-அடுத்தமைந்த
வெற்றியுரை வாகையாம வேந்தன்பா வென்றினால்
உறுறுரைத்து மாலேப்பே ரோது.

(எ-ன்.) தானைமாலையும், வஞ்சிமாலையும், வாகைமாலையும்
உரைக்கின்றது.

(இ-ள்) ஆசிரியப்பாவாற் றானையைப் புகழ்ந்ததைப்பிற்
றானைமாலையாம். படைமேலெடுத்தது சேறலைப்பாடின வஞ்சி
மாலையாம். வெற்றியைப்பாடின வாகைமாலையாம் (எ-று)

ஆசிரியப்பாவால் வருவதெல்லாவற்றிற்குமொக்கும். (உக)

தாரகைமாலே, மங்கலவள்ளை

ஒதுசந்தத் தாலுரைத்த லொண்டா ரகைமாலே
கோதிலாக் கறபிற் குலமகளை-நீதிசோ
மங்கல வள்ளை வகுப்பொடு வெண்பாவால்
இங்காமொன் பானென் றிசை.

(எ-ன்) தாரகைமாலையும் மங்கலவள்ளையு முணர்ச்சு
கின்றது.

(இ-ள்) துசிப்படையைப் புகழ்ந்து வகுப்பால் ஒன்பது
கவிபாடுவது தாரகைமாலையாம் கற்புடை மகளிரைப் புகழ்ந்து
ஒன்பது வகுப்பும் ஒன்பது வெண்பாவுமாய் பாடுவது மங்கல
வள்ளையாம் (எ-று)

அருந்ததிக்கு கற்பின் மகளிரைக்குள்ள இயற்கைக்குணங்களை
வகுப்பாற் பாடுவது தாரகையாலே வெண்பா முயல். (உஉ)

யானைவஞ்சி

இசைந்த நிலங்குல் மொதத வெழிலோ
டசைந்த பிராயத் தளவும்-இசைந்தமதந
துன்னவஞ்சி வீடுயிர்கோண் மன்னன் றெடாநதனைத்
சொன்னவஞ்சி யானைத் தொழில. [தல

(எ-ன்) யானைவஞ்சி யியம்புகின்றது

(இ-ள்) யானையதுபிறப்புங் குலமும் ஒத்தவழங்கும பிராய
மும் என்பவற்றினிலக்கண அளவும், மதநதுன்னினவிடத்
தஞ்சிவிடுதலும், கொன்று திரிதலும், அதுகண் டரசனனைத்
தலும் வஞ்சிப்பாவாற் சொல்லப்பட்டது யானை வஞ்சி
யாம் (எ-று). (௩௩)

மெய்க்கீர்த்தி, கையறமோதாப்பா.

தொழிலார்ந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீ ரடியால்
எழிலரசர் செய்தி யிசைப்பா-மொழியுங்கால்
கையற மோதார் கலிவஞ்சி யென்றிவற்றாற
பொய்தீர்ந்த நூலோர் புரிந்தது.

(எ-ன்) மெய்க்கீர்த்தி நீர்மையும் கையறமோதாப பாவு
முணாத்துகின்றது.

(இ-ள்) ஆசிரியம்விரவிய (21) சொற்சீரடிகளால் மன்னர
துணமைக் கீர்த்தியைத் தொடுத்தப் பாவது மெய்க்கீர்த்தி

21. “கட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து, முட்
டடி யினறிக் குறைவுசீர்த் தாகியும், மொழியசை யாகியும் வழி
யசை புணர்ந்தும், சொற்சீர்த்திதுதல் சொற்சீர்த் கியல்பே” என்
பது தொல்காப்பியம் அட்போதரங்கம், அசையடி, பிரிந
திசைக்குறள் சொற்சீரடி, எண் என்பன ஒரு பொருட்கிள
வு உரிய.

யாம். (22) கையறம் கலிப்பாவாலும் வஞ்சிப்பாவாலும் பாடப்
படா (எ-று). (௩௪)

புகழ்ச்சிமாலை, நாமமாலை.

புரிந்த மயக்கவடி வஞ்சியாற் பொய்தீர்
திருநதிழையார் சீர்பேர் சிறக்கத்-தெரிந்துரைத்தால்
மன்னும் புகழ்ச்சிநன் மாலைபா மைநதர்க்காம
பின்னும் மாலைப்பேர் பெற்று.

(எ-ன்.) புகழ்ச்சிமாலையும் நாமமாலையு முரைக்கின்றது.

(இ-ன்.) அடிமயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் கோற்றொடியாத
ரைக் குணம்பெயரடுக்கிப் புகழ்நது பாவெது புகழ்ச்சிமாலை
யாம்; மேற்கூறியவாறே ஆடவரைப் புகழ்நதுபாவெது நாம
மாலையாம் (எ-று) (௩௫)

(23) வேறு இரட்டைமணிமாலை, வருக்கமாலை.

பெற்றசீர் மன்விருத்தம் வெண்பாப் பெயர்ந்திருபான
மற்றை யிரட்டைமணி மாலையாம்-பொற்றொடியாய்
மன்னகவ லெட்டாய் வருக்கவெழுத்தான்வருமேல
முன்வருக்க மாலை மொழி.

22. “கலியே வஞ்சியிற் கையற வுரையா” என்பது பன
னிருபாட்டியல். கையறம், கையறவு, கையறுநிலை யென்பன
ஒரு பொருட்கிளவி. இதற்குவிதி “வலங்கெழு வேந்தர் வான்
புகக் கவிஞர், கலங்கித் தொடுப்பது கையறு நிலையே” என
பது இதுவும் பன்னிருபாட்டியல்

23. இவ்வியலின் 17 - வது செய்யுளில் இரட்டைமணி
மாலைக்கு விதிக்கறி யிருத்தலின் சுண்டு வேறுஇரட்டைமணி
மாலை என்று கூறப்பட்டது

(எ-ன்.) இரட்டைமணிமாலையும் வருக்கமாலையு முணர்த்து
கின்றது

(இ-ள்) ஆசிரியவிருத்தமும் நேரிசைவெண்பாவும் தம்
முண்மாறி அநதாதியாய இருபதுவருவது இரட்டைமணி
மாலையாம். உயிர் வருக்கத்தேனும், கசதநபமவ என்னும்
ஏழுயிர்மெய வருக்கத்தேனும் அவ்வவ் வருக்கமுறையே யெட்
டாசிரியம்வந்தால் வருக்கமாலையாம் (எ-று).

யகர ஞகரங்களை நீக்கி யேழுயிர்மெய்யென்றது பிறர்
தான்முடிந்தது தானுடன்படுதலென்னுந் தந்திரவுத்தி ()

செருக்களவஞ்சி, வரலாற்றுவஞ்சி முதலியன.

மொய்யின் நிறம்வஞ்சிப் பாவின் முடித்துரைத்தல்
செய்யிற் செருக்கள வஞ்சியாம்-தையால்
வழியுரைத்தல் வஞ்சி வரலாறு மற்று
மொழியுரைத்த றன்பெயரா மூண்டு.

(எ-ன்) செருக்களவஞ்சியும் வரலாற்றுவஞ்சியும் உரைத்து
வளைவஞ்சிகளையு ழாட்டெறிகின்றது

(இ-ள்) செருக்களச் செய்திகளை வஞ்சிப்பாவாற் பாடிற்
செருக்களவஞ்சியாம்; ஒருபொருளின் வரலாற்றை வஞ்சிப்
பாவாற்பாடின வரலாற்று வஞ்சியாம்; ஏனைப் பொருள்களை
யும் வஞ்சிப்பாவாற் பாடின அப்பெயரானே வஞ்சியென்று
வழங்கப்படும் (எ-று)

(௩௭)

பரணி

மூண்ட வமார்க்களத்து மூரிக் களிற்றட்ட
ஆண்டகை யைப்பரணி யாய்ந்துரைக்க-சுண்டிய
நேரடியே யாதிபா நீண்டகலித் தாழிசை
வெய்கொண்டாதிபா னீறு.

(எ-ன்) பரணியிலக்கணங் கூறுகின்றது

(இ-ள்) செருக்களம்புகுத தனக்கூறுபாடின்றி மாற்றார் யானை படப் போசெய்தான் பரணிக்குப் பாட்டுடைத் தலைவ னும். அவனைப் பாடுமிடத்து நாற்சீமுதலாக ஏனைத்துச் சீரானும் கவிததாழிசையடித்தொகை யிரண்டின்மே லேரூ மல் முதற்றொடங்கி முடிவளவுப்பாடுக (எ-று).

வெண்கலிப்பாவாற் பாடினு மிழுக்காது. (ந.அ)

நறில் வணக்கங் கடைநிலம்பே யென்பனவும்
வீறுசா லையைக்கு மெய்ப்பேய்கள்-கூறித்
திறப்படச சொல்லினவுஞ் செபபிற் பிறவும்
புறப்பொருணூல் கொண்டு புகல.

(எ-ன்) இதுவுமது

(இ-ள்) (24) பரணி பாடுமிடத்து முற்படக கடவுளரை வாழ்த்தி, பின்பு கடைதிறப்புகூறி, பாலைநிலத் தியல்புகூறி, காளிகோட்டம்பாடி, கழுதினுண்மை பழுதறக்கூறி, காளிக்குக் கூளிகொல்லுமாறும், அவளதற்குச் சொல்லுவனவுமாகிய பிற வும் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தின் முறைழை தோன்றச்சொல் லாக (எ-று)

‘பிறவும்’ என்றதனால் பாட்டுடைத்தலைவனைச் சிறப்பித்த லும், அவன் படையெடுத்துச் சென்ற முறைமையும், செரு முடித்தலும், கூழட்டன் முதலாயினவெல்லாங் கொள்க. (ந.க)

24. “கடவுள்வாழ்த்துக் கடைதிறப் புரைத்தல், கடும் பாலை கூறல் கொடுங்காளி கோட்டம், கழிகண முரைத்தல் காளிக் கதிசொல்லல், அடிபேய்க் கவள்சொல லதனாற் றலைவன், வண்புக முரைத்த லெண்புறத் திணையுற, வீட்ட வடுகளம் வேட்ட லிவைமேல், அளவடி முதலா வடியிரண் டாக, வுள மகிழ் பரணியுரைக்கப் படுமே” என்பது இலக்கணவியாகுக

பெருங்காபியம்

புகரில் வணக்கம் பொருப்பறமே பாதி

பகாந்ல கடல்கோள் பருவம்-நிநரிச்

நலைவணைக கூற றபனனிநது தேற்றம்

நிலைமணநதேறா பேரின மெயல்.

செயலார முடிஞுடல் சீப பகலவாய மேலே

டயலார பொழில்புனல்புக கடல்-இயறுமுறு

மந்திரநது தாடல் வருமிகல் விககிரமம்

சநதுசெல் வழபிறவுஞ் சாரநது.

சாரசுவையே பாவம் விளக்கி யினததே பிப்பக

கூருரையே பாடையே கொண்டிலம்பா-கோ பருகார

நீப்பில் பரிசசேத நோநதுவரு மேற்பெருந்

காப்பியமா மென்று கருது

(எ-ன்) பெருங்காப்பிய முணாததுகின்றது.

(இள) இம் மூன்று செய்யுளுக்கும் பொருள்விதபூத்கி
கிடந்தமையின் பொருள்விரிததுக்கொள்க (எ-று)

பொருப்பாதி - தகாங்கம். அறமாதி அறம் பெருநல்
இன்பம், வீடு, பருவம் - கார கூதிர, முனபனி, யினபனி
இளவேனில், முதுவேனில், தபனனிநது தேற்றம் - பாதி
ராதிததா தோற்றம், ஊண்-காமபாணம் வீரபாணம், கலை
சிங்காரம், பெருகை கருணை வீரம் கோபம், பரிசு, அர
புதம், குற்சை, சாந்தம்

காப்பியம்.

கருதுதில் குன்றினுமக காப்பியம் மெனப்ப

பெரிதறமே பாதி பிழைத்து-வருவது நான்

காப்பிய மாருங் குலவையுந் தரிசை

பாப்பிற புரினையே யாள்.

(எ-ன்.) பெருங்காப்பியத்திறெழுதியும், காப்பியமும், புராண கதைபுராண மாகின்றது

(இ-ன்.) பெருங்காப்பியத்திற்கு எடுத்தோதிய அறமுக னானகுமொழிந தல்லாவுறுப்புக்கள் சிலகுறையினுமிழுக்காது. மேற்கூறியவற்றுள் தர்மார்த்தகாம முததியெனு நான்கனுள் சிலகுறைநதுவநதால் காப்பியமாம், (25) குலவரவு முதலாயின வற்றைக காட்டுவது புராணகதையாம் (எ-று) (சு.ந.)

ஆய வகப்பொருண்மே லாசிரியப பாவினுள்

மேயசீர வஞ்சிபடி மேவாது-தூய

அகப்பொருண்மே லன்றி யருங்கலிகள் வாரா

தொகப்பெற வஞ்சி தொடர்நது.

(எ-ன்.) அகப்பொருள்சொல்லும் ஆசிரியப்பாவிற் புகப் பெறவடியும், அகப்பொருண்மேன் மிகப்பெருகிவரும்பாவும, யாதானுமொரு பொருண்மேல் வரப்பெறுமபாவு முணர்த்து கின்றது

(இ-ன்.) அகப்பொருள்சொல்லும் ஆசிரியப்பாவில் வஞ்சி யு புருநதுவிரவப்பெற, அகப்பொருண்மேலன்றிக் கலிப்பா பெரும்பான்மையும் வரப்பெற, வஞ்சி தனித்து நின்று பொருள்சொல்லுந துணையல்லதுதொகையாவரப்பெற (எ-று)

தொடர்நத பெயாக தொழிலளவு காலம்

இடம்பொருள் பாவுறுப்போ டெல்லை-தூடங்கிடையாய்

பாடினான் பாடுவித்தான் பாடப் படுபொருளால்

நீடும பிறவு நிறைநது.

(எ-ன்.) அகலக்கவிக்குப் பெயர்வருமா முணர்த்துகின்றது.

(25) “தோற்ற முலக மீண்டொடுங்குகடூர் மனுவந்தர முனிவர், ஆற்ற லரசா மரபவாதஞ் சரித மென்னு மோரைந தும், சாந்தம புராண விலககணம்” என்பது கூர்ப்புராணம்.

(இ-ள) 'வித' + 'லா' ஆகிய 'அ' + 'வி' ஆகிய 'கூல' + 'தா' ஆகிய

இடத்தானும், பொருளானும், பாவானும், உறுப்பானும், எல்லையானும், பாடினான் பெயரானும், பாடுவித்தான் பெயரானும், பாடப்படுமபொருளானும், பிறவாற்றானும் அசலக்கவிகுப் பெயரிடப்படும (எ-று)

அவற்றுள், (26) யானைதொழிலென்னுப் பெயா தொழிலான்வந்தது பன்னிருபடலம், நூற்றாநாதி, குறுந்தொகை. நெடுந்தொகை யென்பன அளவுபற்றி வந்தன களா நாற்பது முதலாயின காலம் பற்றி வந்தன களவழியும் ஐந்தினையுடைய இடம்பற்றி வந்தன அகம்புறமென்பன பொருள்பற்றிவந்தன கவித்தொகை, வெண்பாமாலையென்பன பாப்பற்றிவந்தன அகமாலே, நயனப்பதது, படியோதரப்பதது என்பன உறுப்புபற்றிவந்தன. பாதாதிக்கேசம் கேசாதிபாத மென்பன எல்லையற்றிவந்தன தொல்காப்பியம், அவநயம், கல்லாட மென்பன பாடினான்பற்றிவந்தன பாண்டிக்கோவை முதலாயின பாடுவித்தானைப்பற்றிவந்தன வசகணந்திமாலையுமென்ன காந்த புராணம், இராமாயணமென்பன பாடப்படும் பொருள்பற்றிவந்தன 'பிறவும்' என்றதனால் இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றனவுமுள; அவை கலைக்கோடடுததண்டு முதலியன. (சுரு)

26. "கிரிசாம் நதிசரம் வனசரமாகியநிலம், அவப்பவங்களின் அழகு, எழுமுழவுயரம், தருணவயது, பிறந்தநிலத்தான் வீரம், பெருங்குலநன்மை, ஒன்பதுமுழநீளமும முப்பத்திரண்டுமுழச் சுற்றுமுடைத்தாய இலக்கணம், பூம்மதங்கோடல், அடுத்தபொழுதிற் கோறல், அரகணக்கண்டறிதல இவையிற்றை வஞ்சிப்பாவாற் ரொடுத்தப்பாடுதல் யானைதொழிலாம்." "இது நிலமெழில்" என்னும் இலக்கணவிளக்கசூத்திரத்தினுரை. இவ்வியலின் 33-வது செய்யுளியகுக் கவனிக்கத் தக்கதாம்.

கலையாதிபயம் நலனியா ன் வகுலைகள் கலையா
கலையு மனங்கமந னாகும-முறைமேற்கோள
புலனு மெடுத்ததுக்காட டேது புகலுவான
மலவாகி யெனறே நவில.

(எ-ன்) கமகனையம், காதியையங் கூறுகின்றது

(இ-ள்) தனனுடைய ஞானவிசேடததாலே யாதல் கல்
விபபெருமையாலே யாதல் ஒருவன்சொல்லிய நூல் விகற்பத
தைத தான் பயிலா திருந்தும் பொருள் விரிக்க வல்லான் கமக
நாம எடுத்ததுகொண்ட கோளுக்குப் பொருந்தின மேற்
புகாளும, காரணமும், அவையிறண்டிற்கும் பொருந்தின எடுத்
துக்காட்டுஞ் சொல்லிமுடிப்பான வாதியாம் (எ-று)

மேற்கோள காரணம், எடுத்ததுக்காட் டென்னுத அம்
முறையனறிக கூற்றால் (27) விதண்டை வாதம், சாப்பவாத
பொன்னு மவிகற்பவாதங்களு முணர்ந்துகொள்க (4 க)

புலனு மறுமுத னுன்குமபங் காமற்
பவியாதனிற கேடடோர் புசழுக-சவிப்பனுவல்
சுறுசுறு, சொல்லாற் நெளிவுபெறுக கூறுவேன
நன்றாய வாக்கியென று"

27 (1) உணமையுணாதல வேடகையுடையான கதை
வாதமாம், (2) சாதன மிரண்டுளதன்கண் வெல்லும் வேட
கையுடையான் கதை சற்பமாம், (3) தன கோட்பாட்டை
விளக்குததாத கதை விதண்டையாம் கூறுவார பலரை
யுடைய ததாயச சங்கையுத்தாங்களைப் பயப்பிக்குக தொடர்
புலமுயின புகாமெப்பட்டு கதையெனப்படுக

(எ-ன்) வாககியிலக்கணம் வகுக்கின்றது

(இ-ள்) அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன தம்மில்
விரவாமற் கேட்டோவிருமப இலக்கணத்தை யாதல், இலக்
கியத்தை யாதல், செஞ்சொல்லால் விளங்கச்சொல்லுவான்
வாக்கி (எ-று). (சஎ)

ஆரொருவன் பாக்களை யாங்கொருவ னுக்களிப்போன்
சோரகவி சாரத்தொலியிற சொல்லுமவன்-சீரிலாப்
பிள்ளைக் கவிசிறந்த பின்மொழிககாம் புன்மொழிககாம்
வெள்ளைக் கவியதனின் வேறு.

(எ-ன்) புன்கவிஞர் நாற்பகுதிய ரென்கின்றது

(இ-ள்) ஒருவன்பாட்டை மற்றொருவனுக்குக் கொடுப்
போன் கள்ளக்கவியாம். ஒருவன்கவியிசையில் வேறொரு
செய்யுட் புணர்ப்போன் சார்த்தகவியாம். தனக்கென வொன்
றின்றி முனனோர்மொழிந்த சொன்னடை பொருணடைகண்டு
கவிபாடுவோன் பிள்ளைக்கவியாம். புன்மொழிகளால் கவிபாடு
வொன் வெள்ளைக்கவியாம் (எ-று) (சஅ)

செய்யுளியல் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

பொதுவியல்.

—o—o—o—

வேறுமறை யோராதி நாற்சாதி வெள்ளைமுதல்
கூறுநிலை முல்லை குறிஞ்சியே-மாறு
மருதநில நெய்தனிறம் வான்மையே செமமை
கருதரிம மொன்மையே தார்.

(என்பது சூத்திரம்) இவ்வியலெனன பெயர்த்தோ வெனின், முதன்மொழி யியலிற்கும் செய்யுளியலிற்கும் பொதுவாகிய பொருளை யுணர்த்தினமையின் பொதுவிய லென்னும் பெயர்த்து. இச்சூத்திரம் முற்கூறிப்போந்த ஆசுமுதலாகிய நான்கு கவிகட்கு முதற் காரணமாயுள்ள வெண்பா முதலிய நான்கு பாவிற்கும் சாதியும், இடமும், நிறமுமுணர்த்து-ற்று.

(இ-ள்.) வெண்பா மறையோர்சாதி, இதற்கு நிலம் மூல்லை, நிறம் வெண்மை. ஆசிரியப்பா அரசர்சாதி; இதற்கு நிலம்குறிஞ்சி; நிறம் செம்மை. கலிப்பா வணிகர்சாதி, இதற்கு நிலம் மருதம்; நிறம் பொனமை வஞ்சிப்பா சூத்திரசாதி, இதற்கு நிலம் நெய்தல்; நிறம் கருமை (எ-று) (க)

கார்த்திகை மாசிபனை சூன்றாதி காட்டுகநாள்
மூத்த விராசிநாண் மூன்றிணையும்-நீர்த்ததீர்
மேதினிமே லாசிரியம் வஞ்சிகலி வெள்ளையென
ஒதியமே டாதியா லோட்டு.

(எ-ன்) மேற்கூறியபாக்களின் நாளும் இராசியுமுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) கார்த்திகைமுதல் ஆயிலியமீராகிய ஏழுநாளும், காக்கடகம் விஞ்சகம் மீனமென்னு மூன்றிராசியும் வெண்பாவிந்காம். மகமுதல் விசாகமீராகிய ஏழுநாளும், மேஷம் சிங்கம் தனுசு என்னு மூன்றிராசியும் ஆசிரியப்பாவிந்காம், அனுடமுதல் அவுட்டமீராகிய ஏழுநாளும், மிதுனம் துலாம் கும்பமென்னு மூன்றிராசியும் கலிப்பாவிந்காம். சதயமுதல் பரணியீராகிய ஆறுநாளும், இடபம் கன்னி மகரமென்னு மூன்றிராசியும் வஞ்சிப்பாவிந்காம் (எ-று). (உ)

ஒட்டுமதி மொனவெள்ளை மொண்குநீரான் சேபகவல்
காட்டியமால் காரி கவிக்காகும்-மீட்டும்
புகாபாமபு வஞ்சிக்காம் பூவிரையோ டட்டை
பகர்நிறத்தார் கொள்கவணி பாட்டு.

(எ-ன்) மேற்கூறியபாவிற்கு அதிதேவதையும், புஷ்ப
மும், சந்தனமும், ஆடையும், ஆபரணமும் உணாததுகின்றது

(இ-ள்) வெண்பாவிற்குச் சந்திரனும் வியாழமும், ஆசிரி
யப்பாவிற்கு ஆதித்தனும் செவ்வாயும், கலிப்பாவிற்குப் புத
னும் சனியும், வஞ்சிப்பாவிற்குச் சக்கிரனும் இராகு கேதுக்
களும் அதிதேவதைகளாம் புஷ்பமும், சந்தனமும், வஸ்திர
மும், ஆபரணங்களும் முன்சொன்ன சிற்ப பகுதியினாலே
கொள்க (எ-று) (ங)

பாட்டுடையோ னூரப்பே ரியறப்போ படவெதுகை
நாட்டிடினு மப்போ நலிலடியிற்-காட்டுமுதற்
சேர்ந்த வனுவாகச சீர்முன் னியற்றிடினும்
வாய்ந்தசிற்ப பென்கை வழுகு.

(எ-ன்) பாடும்வித முணாததுகின்றது.

(இ-ள்) பாட்டுடைத்தலைவன் ஊர்ப்பெயரினையாயினும்,
இயற்பெயரினையாயினும் அடிமுதற்சீரிலே நிறுத்தி எதுகைத்
தொடர்படவைப்பினும், (28) வருக்கமுதலிய அனுலெதுகைத்
தொடர்படவைப்பினுஞ் சிறப்பாம் (எ-று) (ச)

28. வருக்கமுதலிய அனுலெதுகையின் நன்மையை
வருக்க நெடிவினம்வந்தா லெதுகையும்” என்னும் யாப்பருங்
கலக்காரிகையி னுரையி டித்தற்கு.

சது

வச்சணந்தியாலே.

வழக்குண் மரபியலு ணேர்ந்து வழுவா
திழுக்கி வடவெழுத்தை யின்பம-வழுககாது
முன்னையோரா பாட்டிற் பயின்ற மொழியன்றே
சொன்ன வுறுப்பின் றுணி||.

(எ-ன்) உறுப்புச் செயுணேறி யுணர்த்துகின்றது

(இ-ள்) வழக்கினோடும் மரபியலோடும் பொருத்த
முடையவாய், வடவெழுத்துக்கலவாது கேட்டோர்க்கு மிகவு
மின்பமபூரிககுஞ் சொல்லாகச் சான்றோர் செயுள்களில் எடுத்த
துக்காட்டுஞ் சொற்களாற் புணரக்கப்படுவன வறுப்புச் செயு
ளாம (எ-று) (ரு)

துணிதற் கரிது பொருளென்றுஞ் சோரவு [ன்
பணிவுற்ற சொன்மேற் பகுத்தாம - அணிபொருட்டா
மற்றமுண் டென்று முரைப்போர் வழுச் சொல்லின்
இற்றன்றே பாவி னிழுக்கு.

(எ-ன்) குற்றப்படாமற் பாககளைப் புணரக்க வென
கின்றது.

(இ-ள்) நிச்சயித்தற்கரிய பொருளுடையவாயினும், எடுத்த
தேறுபட்ட சொல்லுடையவாயினும், பல பொருளுக்கேற்ற
சொல்லுடையவாயினும் பொருந திற்குற்றமாம (எ-று)

எடுத்தேறுசொல் - இடிபோன்றசொல் (சு)

இழுக்கிலா நாற்குலத்தோ ரெடபொருளுந் தேறாதோ
ஒழுக்கந் தெய்வ முடையோரா-விழுக்கனிகா
சுரிரண்டு முத்தமிழும் எல்லோரே பெருகுந்
சீரார கவியுரைப்போர் வென்று.

சென்றவரு பான்ருடங்கிச சேருமெழுபானளவும்
நின்றபரு வத்துறுப்பு நீங்காதோர்-ஒன்றில்
அகலாப் பிணியில்லோ ரன்றோபாக் கொண்டு
புகலப் பெறுவார டுசுழ்ந்து.

(எ-ன்) அகலக்கவி புகல்வோ ரிவரென்கினறது

(இ-ள்) இவ் விரு செய்யுளையும் விரித் துரைத்துக்
கொள்க (எ-று).

இக்குண மில்லாதார் பாடலாகா தெனபதாம். (அ)

புகழுந் தருமநெறி நின்றோர்பொய் காமம
இகழுஞ் சினஞ்செற்ற மில்லோர்-நிகழ்கலைகள்
எல்லா முணர்ந்தோர் ருநத விடமன்றோ
நல்லா யவைக்கு நலம்.

(எ-ன்.) அகலக்கவி கேட்பிக்கு நல்லவை ரிதையவை
யென்னு மிரண்டனுள் நல்லவை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இவ்விலக்கண முடையோரவை நல்லவையாம்.
நலனடக்கஞ் செமமை நடுவுநிலை ஞானம்
குலனென் நிவையுடையோர் கோதில்-புலனில்லோர்
சென்று மொழிநதனவுங் கேட்போர் செறிநதவிடம்
அன்றோ நிறைந்த வவை.

(எ-ன்) நிறையவை கூறுகின்றது

(இ-ள்.) இவ்விலக்கண முடையோரவை நிறையவை
யாம் (எ-று).

அவையுடையோருங் குலனுடையோர்தல் சிறப்பு (க0)

நீய்

வச்சணந்திமாலே.

அவையின் நிறமறியா ராய்ந்தமாநது சொல்லார்
நவையின்றித் தாமுரையார் நாணர்-சுவையுணரார்
ஆய கலைதெரியா ரஞ்சா ரவரன்றோ
தீய வவையோர் செருக்கு.

(எ-ன்) தீயவவையுரைக்கின்றது

(இ-ள்.) இவ்விலக்கணத்தை யுடையோரவை தீய வவையாம் (எ-று).

இவர்குண் கவிக்கேட்பிக்க லாகாதென்பதாம். (கக)

குன்றா லங்கைமறை கோவணங்கோன் முததியும்
நன்றாய வேள்வி நுளினமும்-அன்றிக்

குடைசமிதை குண்டிகைபுற் கோத்திரமென் நின்ன
உடையாரை யநதணரென் றுன்னு. (கஉ)

உன்னுதன் மால்கழலையோங்கியசீ ரங்கியுயன
என்னவுவ மித்த லிவரென்றே-நன்மறைகள்
ஓதலே யோதுவித்தல் வேட்டலே வேட்டித்தல்
ஈத லிரத்தலென் றேத்து.

(எ-ன்.) நாற்குல மென்றவற்றுள் அநதணரியல்பு கூறு
கின்றது.

(இ-ள்.) இவ்விலக்கணமுடையோர் அநதணர் (எ-று) (1)

ஏத்திய பூவைநிலை யெல்லோன் கழல்வாழ்த்தல் [ள்
காத்தன். முடிசூட்டல் களமவேட்டல்-தீத்தொழிலக
வெண்குடைசெங் கோல்கவரி வெற்றியி யாசனமும
மண்குலவு மன்னர் வளம். (கச)

வளர்த்தல் குடி கடைபடு சாதாரணகட வாய்மை
விளைத்தல் பொருணெறியா மெய்நூல்-அளததலை
உம்ப ருவமை யுரைகோ ளிவையடையா
இம்ப ருலகுக் கிறை.

(எ-ன்) மன்ன ரியல்புரைக்கின்றது.

(இ-ள்.) இப்பெற்றியுடையோர் மன்னர் (எ-று) (கரு)

இறையஞ்சா தேருழல்வித் தீதல் புரிநது
மறைகொண் டுழல்வளர்த்து வாய்மை-பொறையுடை
என்றிவையுந் காத்து நிறையோமப லென்பவே [மை
குன்று வணிகர் குணம்.

(எ-ன்.) பூவைசியர் தனவைசிய மென்பவர்களுள்
பூவைசிய ரியல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இப்பெற்றியுடையார் பூவைசியராம் (எ-று) (1)

குணங்கொடா காத்தல் கொழுநிதிக்கோன் றன்னை
வணங்க லவன்யுகழே வாழ்த்தல்-அணங்கா
இடததேகி வாணிகத்தா லீட்டலெரி வேட்டல்
படைத்தோர் வணிகமென் பார.

(எ-ன்) தனவைசியர் செயதி கூறுகின்றது

(இ-ள்) இப்பெற்றியுடையோர் தனவைசியராம் (எ-று)

பார்திகழு ஆவர் பணித்த ப்ணியொழுகல்
எருழுத லீதல் பிழையாமை-பார்புகழக
கோட்டமிலாமை யொருமைக் குணம் பிறவும்
காட்டினா சூத்திரர்தங் கண்.

(எ-ன்) சூத்திரா செய்தி கூறுகிறது

(இ-ள்) இப்பெற்றியுடையோர் சூத்திரராம் (எ-று). ()

சிறப்புப்பாயிர விலக்கணம்.

கண்ணாய தெய்வ மிறைஞ்சிக் கருதுநூல்
பண்ண வதிகாரம் பாரித்தல்-எண்ணும்
மதியோர சிறப்பென்பர் வானவரை வாழ்த்தா
அதிகாரமுஞ் சிறப்பென் றுக்கு.

(எ-ன்) அகலக்கவிக்கு இன்றியமையாத பாயிரங்களுள்,
சிறப்புப்பாயிரங் கூறுமவகை யுரைக்கின்றது.

(இ-ள்) தெய்வவணக்கமும், அதிகாரமும், புணர்த்
துரைப்பதும், அதிகாரமொன்றுமே புரைப்பதுஞ் சிறப்புப்
பாயிரமாம் (எ-று) (கக)

ஆக்கியோன் போவழி யேமெல்ஃ பார்ப்பநூற்
போக்கிடஞ்சொல் வேர்நுதலிற் பயன் - தாக்கிய
வெட்டினெடுங் காலங் களங்கா பணியம்பப் [விவ்
பட்டாலு மப்பெயரே பன்னு.

(எ-ன்) இதுவுமது

(இ-ள்) ஆக்கியோன் பெயர்முதல் பயனீறாகிய எட்டு
முரைப்பதும், இவற்றுடன் காலம் களன் காரணம் என்னு
மூன்றுங் கூட்டியுரைப்பதுஞ் சிறப்புப்பாயிரமாம் (எ-று). ()

பன்னிய நூற்பேர் பகர்ந்தோன்பே காரணமும்
துன்னும் பயனளவுஞ் சொல்லினும்-முன்னீச
சிறப்பா மவற்றுட் சிலவேறி னுதும்
பெறப்படுமா முன்னீப் பெயா.

(எ-ன்) இதுவுமது.

(இ-ள்) இவ்வைவதுங் கூறுவதும் இவற்றுடன் முன்னையவற்றுட் சிலவேறக் கூறுவதும் அச்சிறப்புப் பாயிரமேயாம் (எ-று) (உக)

பொதுப்பாயிரத் திலக்கணம்.

பெயரார்நூ லீவோ னியல்பீயும் பெற்றி
அயராது கொள்வோ னளவும்-அயர்வின்றிக்
கோடன்மர பிரிரண்டுங் கூறல்பொதுப் பாயிரமாம்
பாடல்சா னூலின் பயன். (உஉ)

பயனான்காய் மூவகைத்தாய்ப் பன்மூன் றுரைத்தாய்
இயலுடைத்தாய் மூவாம லேழு-செயன்மதத்தாய்ப்
பத்தாய்க் குணங்குற்றம் பத்தொழிந் தெண்ணான்கா
முத்தியது நூலென் றுரை. (உ௩)

உரைத்தநதி சீயமோ டொண்பருந்து தேரை
நிரைத்ததொழிற் குத்திரத்தி னின்று-விரைக்குழலாய்
செம்பொருண் ஞாபகமாஞ் செய்தி நியதியாம்
கம்பமிலா னூலின் கருத்து. (உ௪)

கருத்தெச்ச றுட்பம் பொழிப்பகலங் காட்டி
உரைத்த வுதாரணமு முண்டேல்-விருத்தியாம்
பூண்ட கருத்தும் பொழிப்பு முதாரணமும்
காண்டிகையென் றோதல் கடன்.

(எ-ன்.) பொதுப்பாயிர விலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இசுசூத்திரங்களை விரித் துரைத்துக்கொள்க.

கடனா மகரவா காரங் கதிரோன
உடனா யெழுங்கடிகை யோரா-நிடனா
ஏனை யுயிர்க்குறு மிவ்வகைபால் வநதுதித்தால்
ஆனமுதன் மூன்று மழகு.

(எ-ன்) அகலக்கவி கேட்பிக்கும் முகூர்த்த முணர்த்து
கின்றது.

(இ-ன்) அகார ஆகாரமும், இகர ஈகார ஐகாரமும், உகா
ஊகார ஒகாரமும், ஏகர ஏகாரமும், ஓகர ஔகாரமும்
முறையே உதயாதி அவ்வாறு நாழிகை யுதிக்கு மிவற்றுள்,
முதன் மூன்று நாழிகையும் உத்தமம், பின்மூன்று நாழிகையு
மாகா (எ-று)

இவ்வைநது கூற்றெழுத்துக்களை முதலிலுடைய பாக்க
ளுக்குச் சொன்னகாலத்தில் முற்கூற்றி லரவகேறறுக வென்
பதாம். (உசு)

அழகாக முன்மொழிக்க னாராய்ந் தனவும்
அழகாகச் சொல்லினவு மன்றி-அழகாகச்
செய்யுட் குரைத்தனவு மெல்லாஞ் செயிர்திரச்
செய்யினன் றன்றாயிற் றீது. (உஎ)

தீதிலா நூலுரைத்த தீதிலாச செய்யுளைத்
தீதிலோர் நல்லவைபிற் சேர்த்ததற்பின்-ஆதிசால்
பாபிற் கியைய வுரைக்கிற் பலபொருளும்
தாவில் பொருளோடுஞ் சார்ந்து. (உஅ)

சாந்தின் மெழுகித் திரளத் திரள்பரப்பிக்
காந்தி மணிகனங் கண்ணுமீஇவாய்ந்தலர்ந்த
தாமமு நாற்றி விளக்கிட்டுச் சாறவிசில்
நாமகளை வேற்றுவித்த னன்கு. (உக)

நன்குணாந்தோ ராய்ந்த தமிழ்நூலி னன்னெறியை
முன்புணர்ந்து பாட்டியனான் முற்றுணர்ந்து-பின்புண
நல்லார்முன் னல்லாய் நலமார் கனிபுரைக்க [ரும
வல்லாத லன்றோ மதி. (ருய)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

அவையடக்கம்.

என்களங்கம யாவையு நீக்கி யினிதருளி
நன்களநதை நூலோடு நாட்டுவரால்-தென்களநதை
மன்பெயரா வண்புகழான் வச்சணநதி மாமுனிவன்
தன்பெயரா னாட்டுந தமிழ். (ருஉ)

வச்சணந்திமாலை முற்றிற்று.

வரையறுத்த பாட்டியல்.

மூலமும், உரையும்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பார்கொண்ட சோதியன் சம்பந்த மாமுனி பாத
மலர், "நேர்கொண்ட டிறைஞ்சி நிகழ்த்துகின் றேனெடு
நூல்சுருக்கி, ஏர்கொண்ட சொற்புல வோர்செய்த
பாட்டியல் கற்கமிக்க, சீர்கொண்ட மாமதி யில்லாத
வர்க்குத் தெரிவுறவே. (க)

தெரியாது வந்த வழியடை யாளஞ் சிலர்தழக்கு,
மரியாதை யின்றென் மதியின்மை யாற்சொன் மழ
லைப்புன்சொல், பெரியோர் பொறுப்பர்தம் பேரறி
வாண்மையும் பேதைமைபோய், விரியாத வென்னறி
விண்மையும் பாரில் விளங்குதற்கே. (உ)

விளக்கிய மங்கல மேழுத லாக விரித்த பத்தும்,
துளக்கற நாதும் பொருத்தமென் றேயெல்லை சொல்
லறியா, உளக்கவி வாண ரெனைபபோல நாடொறு
முண்பொருட்டால், வளக்கவி பாடிப் பிழைப்பதிந்
தூலின் வரும்பயனே. (ங)

சீர், எழுத்து.

வருகின்ற மங்கலச் சொல்லினுட் சீர்கொள்க
வாய்ந்தகக்கா, அருகொன்று கிக்கீசொச் சோக்கணந
நாவொ டடுத்தநிநீ, தருகின்ற யாவொடு வவ்வாகிவ

விபபெயா தங்களுக்கு, முருகொன மெழுததுநா
நாயுப பெயாக்கு மொழியனந்தே.

(எ-ன்) சீர் எழுத்து என்னு மிரண்ம மங்கலச சொல
விற்குப் பொருந்திய பெயர்களை யுணர்த்துத னுதலிற்று

(இ-ள்) க, கா, கி, கீ, சொ, சோ, ந, நா, நி, நீ, யா,
வ, வா, வி, வீ என்னும் எழுத்துக்களை முதலாக வுடைய
பெயர்களுக்குச் சீரென்னு மங்கலச சொல்லால் சீர்கொண்ட,
சீர்தநத, சீரேறு என்றும், து, தூ, யூ என்னு மெழுத்துக்களை
முதலாகவுடைய பெயர்களுக்கு எழுத்தென்னு மங்கலச்சொல்
லால் எழுதரிய (எ-ம்) பாவிற் கியைநதபடி பாடுக (எ-று). (1)

பொன், பூ.

மொழிபொன்குக் கூவுஞ்செள காரநதுத் தூவு
முரணிதெத்தே, அழிவில்நெந் நேயொடு புப்பூமெம
மேயொடகன்றமொம்மோ,வழுவின மெள காரப் பெய
ர்க்குரை பூக்கொண் டிசைக்ககெளசை, வழிகொண்
மம மாமிம்மீ மும்மூவை காரவெள காரங்கட்கே.

(எ-ன்.) பொன் பூவென்னு மிரண்டு மங்கலச்சொல்லிற்
குப் பொருந்திய பெயர்களை யுணர்-ற்று.

(இ-ள்.) கு, கூ, செள, து, தூ, தெ, தே, நெ, நே,
பு, பூ, மெ, மே, மொ, மோ, மெள என்னு மெழுத்துக்களை
முதலாகவுடைய பெயர்களுக்குப் பொன்னென்னும் மங்கலச
சொல்லால் பொன்னாகும், பொன்கொண்ட, பொன்பயில்,
பொன்வளர், பொன்கினர் (எ-ம்), கெள, சை, ம, மா, மி, மீ,
மு, மூ, வை, வெள என்னு மெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய
பெயர்களுக்குப் பூவென்னு மங்கலச் சொல்லால் பூக்கொண்டு
பூமேவு, பூணி (எ-ம்) பாவிற்கியைநதபடி பாடுக (எ-று). (2)

திரு, திங்கள், மணி, நீர்.

வெளவுரு திருத்திங்க னென்சொற்கள கொக்கோ
வருமபெயர்க்காம், செவவுண் மணிசொற்கெக் கோ
பெயாக் காஞ்செழு நீசசொற்கையோ, புவ்வுண்சிச
சீபொடு தித்தித்தை நொநீநீர் வுடனிசையக், கௌவும
பைகாரப் பெயர்க்குநன் றுமபடி கட்டுரையே.

(எ-ன) திரு, திங்கள், மணி, நீர் என்னு நான்கு மங்கலச
சொல்லிற்குப் பொருந்திய பெயர்களை யுணர்-ற்று

(இ-ள்) கொ கோ என்னு மெழுத்துக்களை முதலாக
வுடைய பெயர்களுக்குத் திருவென்னு மங்கலசசொல்லால்
திருமகள், திருவளர், திருப்பதி, திருமல்கு, திருமன்னு (எ-ம்),
திங்கனென்னும் மங்கலசசொல்லால் திங்கனார் திங்களால்
(எ-ம்), கெ கே என்னு மெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய
பெயர்களுக்கு மணியென்னு மங்கலசசொல்லால் மணிவளா,
மணிதிகழ், மணிமேவு, மணிமன்னு, மணிதங்கு (எ-ம்),
கை, சி, சீ, தி, தீ, தை, நொ, நோ, பை என்னு மெழுத்துக்களை
முதலாகவுடைய பெயர்களுக்கு நீர் எனனு மங்கலசசொல்லால்
நீர்கொண்ட நீர்மேவு, நீர்கிளா (எ-ம்) பாவிற்கியைநதபடி
பாடுக (எ-று) (சு)

சொல், கங்கை, வாரணம்.

கட்டுரைசொற்கொ ளளகாரஞ் சுசசூககன் செச
சேககன தெளநெள, ஓட்டுரை போக்கினி தாங்கங்கை
அஹுஹுககள் தத்தா, விட்டுரை தொத்தோ விழை
யோப பெயாகுதுயா யானையின்போப், - பட்டுரை வா
ரணங் கொண்டுஞ்ஞ ஞாபபெயர் பாடுகவே.

(எ-ன்) சொல், கங்கை, வாரணம் என்னு மூன்று மங்க
லசசொல்லிற்குப் பொருந்திய பெயர்களை யுணர்-ற்று.

(இ-ள்) ஓள, சு, சூ, செ, சே, தெள, நௌ என்னு
மெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய பெயர்களுக்குச் சொல்லெ
ன்னு மங்கலச்சொல்லால் சொற்கொண்ட (எ-ம்), அ, ஆ, ஒ, ஓ,
த, தா, தொ, தோ, யோ என்னு மெழுத்துக்களை முதலாக
வுடையபெயர்களுக்குக் கங்கையென்னு மங்கலச்சொல்லால் கங்
கைகூழ், கங்கைநீர், கங்கைசேர் (எ-ம்), ஞு ஞொ என்னும்
எழுத்துக்களை முதலாகவுடையபெயர்களுக்கு வாரணமென்னு
மங்கலச்சொல்லால் வாரணஞ்சூழ் (எ-ம்) பாவிற்சூழ் பொருந்
தியவாறு பாடுக (எ-று).

கங்கையென்னும் மங்கலச்சொல்லுக்குப் பரியாயமாகக்
கடல் காரென்னு மங்கலச் சொற்களைக்கொண்டு கடல்செறி
கடல்வளை (எ-ம்), கார்கொண்ட காரேறு (எ-ம்) பாடினு.
மிழுககாது. (எ)

குஞ்சரம், உலகு, பார்.

பாடியோ குஞ்சரம இசையு ஞாவும் பகர்பெயர்க்காம்,
நீடுல கங்கொடு பபபாப பெயர்க்கு நிரநதுரைக்க, பீடுறு
பார்கொடு சசசாப்பெப பேயொ டொளிரந்தபொப்
போ, நாடுவெவ் வேழுத னண்ணிய பேர்க்கு நயந்
துரையே.

(எ-ன்) குஞ்சரம், உலகு, பார் என்னு மூன்று மங்கலச்
சொல்லிற்குப் பொருந்திய பெயர்களை யுணர்ந்து.

(இ-ள்.) இ ஈ ஞா என்னு மெழுத்துக்களை முதலாக
வுடைய பெயர்களுக்குக் குஞ்சரமென்னு மங்கலச்சொல்லால்
குஞ்சரஞ்செறி, குஞ்சரம்பின், குஞ்சரம்பொவி (எ-ம்), ப பா
என்னும் எழுத்துக்களை முதலாகவுடைய பெயர்களுக்கு உல
கென்னு மங்கலச்சொல்லால் உலகெலாம் (எ-ம்), சு, சா, பெ,
பே, பொ, போ, வெ, வே என்னு மெழுத்துக்களை முதலாக
வுடைய பெயர்களுக்குப் பாரென்னு மங்கலச்சொல்லால் பார்

சுயி

வரையறுத்த பாட்டியல்.

கொண்ட பார்மேவு (எ-ம்) பாவிற்குப் பொருந்தியவாறு
பாடுக (எ-று). (அ)

தேர்.

உரைதரு தேர்கொடு உஊளஈ யுவந்த நைமை,
னிரைதரு பேர்கட்கு நேரே விளம்புக மேவுதண்ணீர்த்,
திரைதரு வேலை யுடனேசெஞ் சேலையுஞ் சேர
வென்று, வரைதரு மஞ்சனந தோய்ந்தரி சிந்திய வாள்
விழியே.

(எ-ன்.) தேரென்னு மஙகலச சொல்லிற்குப் பொருந்திய
பெயர்களை யுணர்-ற்று.

(இ-ள்.) உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, நை, மை என்னு மெழுத்துக
களை முதலாகவுடைய பெயர்களுக்குத் தேரென்னு மஙகலச
சொல்லால் பாவிற்குப் பொருந்தியவாறுபாடுக (எ-று).

மேவுதண்ணீர் வாள்விழியே என்பது மகலே முன்னிலை.

வாளா வுரைப்பிறொன் னாலோர் வகுத்த வருண
முண்டி, கேளார்ந்த நல்ல கதிகண மாய்ந்துரை கேழ்கிள
ரத், தாளார் கமலமு நீலமும் போன்று தருக்கிமுட்டி,
நீளா மதர்த்தரி சிந்திய வாட்க ணிரைவனையே.

(எ-ன்.) இந்துலிஹெழிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இச்செய்யுளுக்குப் பொருள் விளங்கிக்கிடந்தமை
வின் விரித்துரைத்துக்கொள்க

வரையறுத்த பாட்டியல்

ழ ன் னி ன் று.

சிதம்பரப்பாட்டியலின் பொருத்தவியல்.

—o—o—o—

என்சீரீக்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

பகாசெய்யுண் மங்கலஞ் சொல்லெழுத்துத தானம
பாலுண்டி வருணநாட் கதியே யென்று
புகரில்கண மெனப்பத்தும பிறங்கு கேள்விப்
புலவர்புகழ் முன்மொழிகுப புகல்வர் செம்பொற்
சிகரகிரி யெனப்பணைத்துப் புடைத்து விமமித்
திரண்டெழுந்து வளர்ந்திளகிச செறிந்த கொங்கைத
தகரமலாக குழற்கருங்கட் குழதச் செவ்வாய்ச
எரிவளைகைக் கொடியென்னத தயங்கு மாதே.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், இச்சொன்ன பத்து
வகைப்பொருத்தமுஞ் செய்யுண் முதன்மொழிக்காரா றுணர் த்
துது னுதலிற்று

(இ-ள்) ஆவையாவன: மங்கலம், சொல், எழுத்து,
தானம், பால், உண்டி, வருணம், நாள், கதி, கணம் இவை
பத்து முதன்மொழிக்கிய லெனறவாறு (க)

மாமணிதேர் புகழமுத மெழுத்துக் கங்கை
மதிபரிதி களிறுபரி யுலகஞ் சீர்நாள்
பூமலைகார திருக்கடனீர் பழனம் பார்சொற்
பொன்றிகிரி பிறவுமுதன் மொழிசீர்க் காகுழ்

† பொருத்தச சிதம்பரப் பாட்டியலென்றும் சில பிரதி
கூறிக் காணப்படுகின்றது

நாமவகை யுரிசேர்தல் பொருள தினமை

நலமிலதாய் வைத்தல்பல பொருளாய்த் தேன்ற
நலமினிப சொல்லீறு திரிதல் போலு
மாதிமொழிக் காகாவா னந்த மாமே.

இப்பா வென்னுதலிற்றோவெனின், செய்யுண் முதன்
மொழிக்கு மங்கலச்சொல்லாமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

(இ-ள்-) மங்கலச்சொல்லாவன: மா, மணி, தேர், புகழ்,
அமுதம், எழுத்து, கங்கை, மதி, பரிதி, களிறு, பரி, உலகம்,
சீர், நாள், பூ, மலை, கார், திரு, கடல், நீர், பழனம், பா,
சொல், பொன், திகிரி இவை யிருபத்தைநது முதன்
மொழிக்காமென்பது.

‘பிறவும்’ என்றதனால் அருந்தி, ஞெண்டு, அறுகடல்,
சங்கு, தார், விசம்பு, புவி, கயல், முரசு, கவரி, தோகை
இவையுமா மென்றவாறு.

ஆகாச்சொல்லாவன: நாம வகையுரிசேர்தல் - செய்யுண்
முதற்பாவினும் ஒருபாச்சொல்லில் அப்பா வொருவழிச சீர்
சிதைநதும் ஒருவழிசசீர் சிதையாமலும் பாடுதல் வகையுரியா
மென்பது அதற்குதாரணம்

“கடியார்பூங் கோதை கடாயினான் றிண்டேர்
சிறியாடன் சிற்றில் சிதைந்து”.

இதனுள், கடியாரென்றும் பூங்கோதையென்றும் புளிமா
வா க வ ம் தேமாங்காயாகவும், கடாயினென்று
கருவிளமாகவு மிவ்வாறலகின் ஆசிரியத்தளையுங் கவித
தளையுந் தட்டும்; வெள்ளைத்தன்மை குன்றிப்போம்; “சீர்களிற்
புல்லா தயற்றினை” என்னு மிலக்கணத்தோடு மாறுகொள்ளு
மாதலால் இதனைக் கடியார்பூவென்று புளிமாங்காயாகவும்,
கோதையென்று தேமாவாகவு மலகிழற் சீர் சிதையாதாம்
பிறவுமன்ன. பொருள தின்மை-பொருளில்லாமல் வைத்தல்;
அதுவருமாறு:—இறிஞி முதலாயின வென்க. நலமிலதாய

வைத்தலாவது சீரணவகு மேவுமென்ற சொல்முதலாயின வென்க. பல்பொருளாயத் தோன்றலாவது ஒருசொற் பல பொருளாயத்தோன்றல்; அஃ தா வது அரியென்பது சிங்கமோ வண்டோவென்று ஐயப்படுவது. சொல்லீறுதிரிதல் காரணிசொற் றேன்றனென்று, கடனன்று, பொன்னன்று இவை முதலாயினவென்க. இவையெல்லாங் சொல்லாணந்தக் குற்றமென்றவாறு. (உ)

ஆனவெழுத் தொன்பதேழைந்து மூன்று
மாகாடுதெட்டாறுநான் காதிச் சீர்க்கே
யூனமிலா அஆவும் இஈ ஐயும்
உஊவும் எய்யும் ஒஔ ஒளவுந்
தானமிதை வகையாமந் தாதி தன்னிற்
றலைவன்பேர் முதலெழுத்திற் பால னாதி
மேனிரையெண் ணிற்பால குமார ராசர்
வேண்டிடுமவேண் டானிருத்த மரணந் தானே.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், முதன்மொழிக்கண் வருமெழுத்துந் தானமு முணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்) அவற்றுள் ஆகியவெழுத்தாவன:--ஒற்றுக்கடின ஒன்பதும், ஏழும், ஐந்தும், மூன்றுமாமென்ப; ஆகாவெழுத் தாவன--எட்டு, ஆறு, நான்கு ஆகாவென்ப; இரண்டெழுத்துச் சொல்லாத தென்னேவெனின், முன் மொழியாதலான் மூவகைச் சீரின்மையின் மறுக்கப்பட்டனவென்க. தானம் ஐந்தாவன:--அ ஆ பாலன், இ ஈ ஐ குமாரன், உ ஊ ஒள ராசன், எ ஏ விருத்தன், ஒ ஓ மாணமென்று சொல்லப் பட்டவையுள், உயிர்க்குறிலான அ இ உ எ ஒ என்னும் ஐந்தி னுடன் தமக்கொத்த வயிர்நெடிலான ஆ ஈ ஊ ஏ ஒ என்னும் ஐந்தையுஞ் சேர்த்து, இகரத்துடனே ஐகாரமும், உகரத் துடனே ஔகாரமுஞ்சேர்த்தால் அ இ உ எ ஒ என்னும்; அவை பால, குமார, ராச, விருத்த, மாணமாம். இவற்றுள், உயிரும் உயிர்மெய்யென்று சொல்லப்பட்ட தொனையெல்லாம்

ஐந்துபங்காயடங்கும. உயிர்மெய்கள் ஐந்துபங்கா யடங்குவ தெப்படியென்னில், வருக்கைப்பாடத்தின்படி அகரத்துக்குக் ககரமும், இகரத்துக்குக் கிகரமும், உகரத்துக்குக் குகரமும், எகரத்துக்குக் கெகரமும், ஒகரத்துக்குக் கொகரமும், மற்ற நீண்ட வயிர்மெய்களும், கையம் கௌவும் உயிர் சேர்ந்தது போலச்சேர்ந்து, உயிர் பன்னிரண்டும் ஐந்துபங்காயானது போல உயிர்மெய்களெல்லாம் ஐந்துஐந்து பங்காயடங்கும் அவையிற்றைப் பாட்டுடைத் தலைவன் பேர்முதலெழுத்து எதுவோ அதுவே பாலனாகக்கொண்டு மங்கலசசொல்லின் முதலெழுத்தைத் தானத்தடைவே யந்தாதியாயெண்ணிப் பாலகுமாரராசன் இவைபொருந்தாதானம்;விருத்தம் மாணம் இவை பொருந்தாத தானமென்று சொல்லுக என்றவாறு. (ங)

மருவுகுறி லானெழுல்பெண் ணவரி வர்க்கா

மபங்கினுமாம் வரலாகா பேடொற் றுய்த
முரியகச தநபமவ வேழோ டாதி

யுயிர்க்குறினான் கிவையமுத மாதிச் சீர்க்கு

மரியதசாங் கத்தயற்கு நலம தாரு

மமுதமொழிக் கல்லாத வெழுத்துங் கான்மாத்
திரையளவஃ கேனமுடன் மூன்று நஞ்சாய்க்

செபபுமெழுத் திவையெலலாந திதா மன்றே.

இப்பா வென்னுதலிற்றோவெனின், ஆண் பெண் இருபா லுக்கும் அமுதம்நஞ்சென்னு முண்டியு முணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள், உயிர்க்குறிலும் உயிர்மெய்க்குறிலும் ஆணெழுத்து; உயிர்நெடினும் உயிர் மெய்நெடினும் பெண் ணெழுத்தாதலால் ஆண்பாழ் யுகமுமிடத்து ஆணெழுத்துச றிறப்பு, பெண்பாற்புகமுமிடத்துப் பெண்ணெழுத்துச்சிறப்பு. ‘மயங்கினுமாம்’ என்றதனால் ஆணுக்குப் பெண்ணெழுத்தும் பெண்ணுக்குஆணெழுத்தும்வந்தா லுமென்று. “பாலின்கிழத்தி நாமதளாந்நிற் பெண்ணெழுத்தல்லது முன்வைத் துரையார்” என்றாயிங்கலனார். வரலாகாபே டொற் றுய்தமென்பதுஒற்றும்

ஆயதமும் அலி; இவை முன்மொழிக் காகாவெனக. அமுத வெழுத்தாவன:—க ச த ந ப ம வ அ இ உ எ இவை யமுத வெழுத் தென்றவாறு. இவை முதற்சீர்க்காகும்; தசாங்கத் தயற்குமாம்.

நஞ்செழுததாவன:—அமுதவெழுத்தல்லாதவெழுததும், மகரக்குறுக்கமும், ஆயதக்குறுக்கமும், உயிரளபெடையும், ஒற் றளபெடையும், ஆய்தமுமாம்; இவை முதன்மொழிக்கண் வைக்கிற் றீதாம். (ச)

தீதினியி ரீராறு முதலொற் றுறுந்

திருமறையோர்க் கடைவேயோ ராறும் வேந்தர்க் கேதில்லவ ரனக்கள்வணி கர்க்கா மற்றை

யெழுத்துளவை சூத்திரர்க்கா மியன்ற சாதி யோதிமன்றன் படைப்புயிரே யரன்மால் செவ்வே னுமபர்கோன் பரிதிமதி மறலி ரீர்க்கோன் காதலா கேசன்முத லிவ்வி ரண்டாய்க் கம்முதன்மு வாடுமுற்றுங் கருதிச் செய்தார்.

இப்பா வென்னுதலிற்றே வெனின், வருணமுந் தோற் றமு முணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள், அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ க ங ச ஞ ட ண இவைபதினெட்டு மந்தணர்க்காம்; த ந ப ம ய ர இவையாறும் அரசர்க்காம்; ல வ ற ன இவை நான்கும் வணி கர்க்காம்; ழ ள இவையிரண்டுஞ் சூத்திரர்க்கா மென்றவாறு.

இனித் தோற்றமாவன:—அயன்படைப்பு உயிர் பன் னிரண்டுமாம்; அரன்படைப்பு க ங; திருமால்படைப்பு ச ஞ; செவ்வேள் படைப்பு ட ண; இந்திரன் படைப்பு த ந; சூரியன் படைப்பு ப ம; சந்திரன் படைப்பு ய ர; இயமன் படைப்பு ல வ; வருணன் படைப்பு ழ ள; குடேபரன் படைப்பு ற ன. இவர்கள் ஒன்பதின்மரும் பதினெட்டு மெய்யும் படைத்தாரென்க. (ஊ)

கருதுமுயி ரடைவேநான் கைந்து மூன்று
 கார்த்திகையே பூராட முத்தி ராட
 முரணறுகவ் வரியினுன் கிரண்டு மூன்று
 மூன்றோண மாதிரையே புனர்தம் பூச
 மிருமைகொள்சவ் வரியினுன் கைந்து மூன்றி
 ரேவதியச் சுவணிபரணி ஞகர மூன்று
 வருமறிட்டந் தகரமிரண் டேழு மூன்று
 வளர்சோதி விசாகமே சதைய மன்னும். (௬)

சதிதிகழ்நவ் வினிலாறு மூன்று மூன்றுந்
 தருமனுடந் கேட்டையே பூரட் டாதி
 திதமிகுபவ் வரியினுன் கிரண்டோ டாறுத்
 திரமுதன்மூன் றுமவ்வி லாறு மூன்று
 மித்முடன்மூன் றும்மகமா யிலியம பூர
 மியாவுத்தி ரட்டாதி யூயோ மூல
 முதவியவம் முதனான்கு மொழிந்த நான்கு
 முரோகணியா மிருகசீ ரிடமாம் பேர்நாள்.

இப்பாவிரண்டு மென்னுதலிற்றோவெனின், பேர்நா
 ளுணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) அவையாவன:—அ ஆ இ ஈ கார்த்திகை, உ ஊ எ
 ஏ ஐ பூராடம், ஒ ஓ ஔ உத்திராடம், க கா கி கீ திருவோணம்,
 கு கூ திருவாதிரை, கெ கே கை புனர்பூசம், கோ கோ கௌ
 பூசம், ச சா சி சீ இரேவதி, சு ரு செ சே சை அசுவini, சொ சோ
 செள பரணி, ஞ ஞா ஞௌ அவிட்டம், த தா தோதி, தி தீ தூ
 தூ தெ தே தை விசாகம், தொ தோதௌ சதையம், ந நா நி
 நீ து தூ அனுடம், நெ நே நை கேட்டை, நொ நோ நௌ
 பூரட்டாதி, ப பா பி பீ உத்திரம், பு பூ அத்தம், பெ பே பை
 பொ போ பெள சித்திரை, ம மா மி மீ மு மூ மகம், மெ மே
 மை ஆயிலியம், மொ மோ மௌ பூரம், யா உத்திரட்டாதி,
 யூ யோ மூலம், வவா வி வீ ரோகணி, வெ வே வை வெள மிருக
 சீரிடம். ஈகார லகாரம்வந்தால் இகாரமாக ஒட்டிக்கொள்க. (எ)

போநாளுந் பவனா தன்மு வொன்பான

பிறித்தொன்று மூன்றைந்தே மாகா தெட்டாங்
கூரிரா சியும்வயினு சிகமு மாகா

குறில்வன்மை யீரெழிக்கில் வாளைர்க் காகும்
நேர்நெடிலின் முதல்நான்கி றில்லா மென்மை

நிலமக்கள் கதிமுதற்சீர்க் காகும் ஒஓ
வேர்மருவு யரலழற விலங்கா மற்றை

யெழுத்துநா கக்கதிமுன் னிவைவா ராவால்.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், நாட்பொருத்தமுங்
கதியு முணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) இறைவன்பேர் நாளாத லுற்பவித்த நாளாதல்
முதல்வைத்துப் பிரபந்த மங்கலச்சீர் மொழிக்குமுதலெழுத
தீருக எண்ணி யிருபத்தேழுநானையு மூவொன்பதாகப்பிரித்து
ஒன்றும் மூன்றும் ஐந்தும் ஏழும் ஆகாதநாள்; எட்டாமிராசி
யாகிய பதினேழாநாளும் பதினெட்டாநாளும் வைநாசிகமாகிய
இருபத்திரண்டாநாளும் இவையாகாவென்றவாறு. கதியாவன:
அ இ உ எ ன் னான்குயிரும், க ச ட த ப என்னும் வல்லெ
ழுத்தைநதும் இவையொன்பதாந் தேவகதி; ஆ ஈ ஊ ஏ என்
னும் நான்குநெட்டியிரும், வ ரு ண ந ம என்னுமெல்லெழுத்
தைநதும் ஆக ஒன்பதும் மக்கட்கதி; இவையிரண்டுமுதற் சீர்க்
காகும். ஒ ஓ என்னும் உயிரிரண்டும், ய ர ல ழ என்னும் இடை
யெழுத்து நான்கும், நகரமும் இவையேழும் விலங்கின்கதி;
ஐ ஔ என்னும் உயிரிரண்டும், வ ள ன என்னும் மூன்றும்
ஆய்தமும் இவையாறும் நாகர்கதி; இவையிரண்டும் விலக்கப்
பட்டன வென்றவாறு. (அ)

வானிலகு நேர்குருவே நிரையாம் வெண்சீர்

வருநபத சகணநாட் பரணி மும்மீன்

ஊனயிசு புனர்பூசம் பூசம் லானா

ஞற்றபுகழ் குனியநோய் பலன்க ளாகுந்

தேனனையாய் வஞ்சிச்சீ ரடைவே நான்குந்
திகழ்செரம யகணநாட் சோதி யாரல்
தானமுறு கேட்டைசத யந்தான் கேடு
சாவுதிரு மகிழ்ச்சிபலன் றரத்தொ டங்கும்.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், சீருங் கணமும்
நானும் வரும்பலம் ஆமாறுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) இலகு நேர், குரு நிரை, நேரசை யிறுதியாகிய
மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீரெனப்படும். ஆவையா
வன:—நேர் நேர் நேர் தேமாங்காய்; நிரை நேர் நேர் புளிமாங்
காய், நிரை நிரை நேர் கருவிளங்காய்; நேர் நிரை நேர் கூவிளங்
காய்; இந்நான்குச்சீருக்கு முரியகணம்: நகணம், பகணம், தக
ணம், சகணம் இந்த நான்குகணத்துக்கும் நாள்: பரணி மிருக
சீரிடம் புணர்பூசம் பூசம் இவை நான்கிற்கும்பலன்: வாழ்நாள்
புகழ் குனியம் நோய் என்பது தேனனையாய் என்பது மகடே
முன்னிலை நிரையசைச்சீர் ரிறுதியாகிய மூவசைச்சீர்நான்கும்
வஞ்சியுரிச்சீர் ரெனப்படும். ஆவையாவன: நேர் நேர் நிரை
தேமாங்கனி, நிரைநேர்நிரை புளிமாங்கனி, நிரை நிரைநிரை
கருவிளங்கனி, நேர் நிரை நிரை கூவிளங்கனி; இந்நான்கு
சீருக்கு முரியகணம்: செகணம் ரகணம் மகணம் யகணம்; இந்
நான்கு கணத்துக்கும் நாள்: சோதி கார்த்திகை கேட்டை
சதயம்; இந்நான்கின்பலன்: கேடு சாவு திரு மகிழ்ச்சி யென்ற
வாறு. நகணம் பகணம் மகணம் யகணம் இந்நான்கு முதன்
மொழிக்கு வைக்கப்படும். தகணம், செகணம், சகணம், ரகணம்
இந்நான்கு கணமும் விலக்கப்பட்டன. (க)

துறக்கமதி வான்பரிதி காய்ச்சீர் முன்னுஞ்
சூழ்காற்றுத் திநிலநீர் கனிச்சீர்ப பின்னு

நிறுத்துகண மிவ்விரண்டா மகவற் சீரின்

நேரீறு வெள்ளைச்சீர் நிரைவஞ் சிச்சீர்

சிதப்புடையில் விரண்டுமாங் கணப்பேர் மற்றுந்

திகழியற்சீ ரயன்றிருக்கொக் கருடன் முன்னும்

வெறுத்தபின்னு மாமென்ப விறைவ னுட்கு

மேவுகண நாட்பொருத்தம் வேண்டு மாலோ.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், முற்சொன்ன கணத் துக்கு இன்னும் ஒருவிகற்பமுணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) இந்திரகணம் சந்திரகணம் அந்தரகணம் சூரிய கணம் இந்நான்கு கணத்திற்கு முரியசீராவன: தேமாங்காய் புளிமாங்காய் கருவிளங்காய் கூவிளங்காயென்பது. வாயுக் கணம் தீக்கணம் நிலக்கணம் நீர்க்கணம் இந்நான்கு கணத்திற்கு முரிய சீராவன: தேமாங்கனி புளிமாங்கனி கருவிளங்கனி கூவிளங்கனி யென்பது. இவற்றுள், இந்திரகணமும் சந்திர கணமும் நீலக்கணமும் நீர்க்கணமுமாம்; இந்த நான்குகணமும் நேர் நேர் தேமா, நிரை நேர் புளிமா, நிரை நிரை கருவிளம், நேர் நிரை கூவிளம்; அன்றியும், இந்தநான்கு சீருக்கு உதாரண மாவன:— அயன்கணம், திருக்கணம், கொக்கணம், கருட கணம்; இவைநான்கும் வைக்கப்பெறு மென்றவாறு. (கய)

ஆவதுமங் கலத்தேற்ற பரியாய்ச்சொ

லடைகொடுத்து முதற்சீருக் கடுத்த செய்யுள்

மேவுமுத லிடைகடைமங் கலச்சொல் வைத்தல்

விதியெழுத்துப் பால்வருண மயங்கு மென்ப

வாவுமிரு நாற்கதியான் முன்னோர் நூலின்

மங்கலத்தா னஞ்சுசில வமுத மாசூந்

தூவமுத மெனிற்கதியிற் பழுது போமேற்

றொடர்கலப்பா மரபினது தொடக்கஞ் சொல்வாம்.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின், வழுவாகா தென்ப துணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) மங்கலத்துக்கேற்ற பரியாய்ச்சொல்லால் முதற் சீருக்கு எடுத்த மங்கலச்சொல் செய்யுள் முதலினும் இடையினும் ஈற்றினும்வைத்தல் விதிசெய்யுட் சூரித்தென்பது. இவற்றுள், எழுத்தும் பாலும் வருணமும் மயங்குமென்பாரு முளர். இருவகையாகிய நாற்கதியினாலும் மேலோர்சொன்ன நூலின்மங்கலத்தினாலும்சிலநூற்செழுத்து அமுதவெழுத்தாம்; அதிலுங் கதியினாலுஞ் செய்யுளிடம்பாடாகப் பாமரபின் முறையே முதற்றொடங்கிச் சொல்வரென்றவாறு. (கக)

பொருத்தவியல் முற்றிற்று.

துறுகொலைநீக் கித்தெய்வக் காப்பாய்ச் சுற்றத்
 தொகையளவு வகுப்பகவல் விருத்தந் தன்னால்
 முறைகாப்புச் செங்கீரை தால்சப் பாணி
 முத்தம்வா ரானையம் புலியி னோடு
 சிறுபறைசிற் றிற்சிறுதே ரிவைபின் மூன்றுந்
 தெரிவையர்க்குப் பெருகழங்கம் மாண யூசல்
 பெறுமூன்று முதலிருபத் தொன்று ளொற்றைப்
 பெறுந்திங்க டனிற் பிள்ளைக் கவியைக் கொள்ளே.

(இ-ள்.) கொலைநீக்கித் தெய்வங்காப்பாய வகுப்பினாலும்,
 ஆசிரிய விருத்தத்தினாலும், காப்பு செங்கீரை தால் சப்பாணி
 முத்தம் வாரானை அம்புலி சிறுபறை சிற்றில் சிறுதேர் இவை
 பத்தும் ஆண்பாற்காகும்; பெண்பாற்குச் சிறுபறை சிற்றில் சிறு
 தேர் இவைமூன்றும் நீக்கிக் கடிங்கு அம்மாணை ஊசல் மூன்றுங்
 கூட்டிப் பிறந்த மூன்றுமாதமுதல் இருபத்தொரு மாதத்திற்
 குள்ளே ஒற்றைப்பட்டமாதத்திற் பிள்ளைக்கவிக்கொள்வது ()

கொண்டபுயந் தவமதங்கம் மாண காலங்
 குறங்களிசம் பிரதமறம் பாண்கார் தூது
 வண்டுதழை கைக்கிளைசித் திரங்க லூசல்
 மடக்குமருட் பாவகவல் விருத்தம் வெண்பா
 வெண்டுறைவஞ் சித்துறையா சிரியம வஞ்சி
 விருத்தப்பாக் கலியினமந் தாதி யாகக்
 கண்டவைமுன் னுதியொரு போகு வெண்பாக்
 கலித்துறைநேர் கூறல்கலம் பகமா மன்றே.

(இ-ள்.) முன்னே யொருபோகும் இரண்டாவது வெண்
 பாவும் மூன்றாவது கலித்துறையும்வர மற்றவை இன்ன
 விடத்தி லின்னது ஆகுமென்னும் நியமமில்லாமற் புயவகுப்பு
 முதலாகவும் மடக்கீறுகவும் மருட்பாமுதலாகச் சொன்னபாவு
 மினமும்வர அந்தாதி யாகப் பாவெது கலம்பகமாம். (2)

அன்புறுதே வர்க்குநா நிழிபைந் தையாக்
 கரசர்க்குத் தொண்ணூறு வணிகர்க் கைம்பா
 னின்புறுமுப் பானுழவர்க் கமைச்சி னுள்ளோர்க்
 கெழுபதெனுங் கலம்பகத்தம் மாணை யூசல்
 முன்பொருபோ கொழித்ததுபன் மணிமா லைப்பேர்
 மொழிவெள்ளை நூறுகலித் துறைநா ருதல்
 நன்குறிலந் தாதிகலித் துறைநா னுராய்
 நடப்பதகப் பொருட்கோவை நாம மன்றே.

(இ-ள்) முன்சொன்ன கலம்பகம் தேவர்க்கு நூறு, முனியீச்சுசர்க்குத் தொண்ணூற்றைநது, அரசர்க்குத் தொண்ணூறு, மந்திரிகட் கெழுபது, வணிகர்க் கைம்பது, உழவர்க்கு முப்பது பாடவேண்டும். கலம்பகத்தில் அம்மாணை ஊசல் ஒருபோகு ஒழித்துப்பாவெது பன்மணிமாலை. வெண்பாவாதல் கலித்துறையாதல் நூறுபாடில் அநதாதி. அகப்பொருள்மேற் கலித்துறை நானூறு பாடிற் கோவையாம். (ங)

மன்னிருபான் வெள்ளைகலித் துறையி ரட்டை
 மணிமாலை நூறுவெள்ளை யகவல் வஞ்சி
 பின்புகலித் துறையதிணை மணிமா லைப்பேர்
 பேசகவல் வெள்ளைகலித் துறைமுப் பாறாற்
 சொன்னதுமும் மணிக்கோவை வகுப்பு முப்பான்
 குழொலியந் தாதிவெள்ளை யகவற் பாவாற்
 பன்னுமிரு பாவிருப திவையந் தாதி
 பயோதரங்கண் ணுரைத்திடில் பேர்ப்பத் தாமால்.

(இ-ள்.) இரட்டை மணிமாலை முதலியவற்றை இச்சுத் திரத் திறத்தானுணர்க. (ச)

பத்தியல்வெண் பாவின்மலை நதிநா ரீர்தார்
 பரிகளிறு கொடிமுரசு செங்கோல் பர்டின்
 மெத்துதசாங் கப்பத்தார் தசாங்கந் தன்னை
 வெண்பாவாற் றெண்ணுறேழ் பஃது முப்பா

னித்தகைமை மொழிவதுசின் னப்பூ வாசு
 மெழிற்கொடைசெங் கோனூர் வில்வாள் வேன்மா
 அத்திதனிற் றனியகவல் விருத்தம் பத்தா
 லறைவிருத்த விலக்கணமா மமுதச் சொல்லாய்.

(இ-ள்) இச்சூத்திரத்தால் தாசாங்கம்பத்தும் சின்னப்
 பூவும் விருத்தவிலக்கணமு முணர்க. (ரு)

சொற்கலித்தா ழிசையகவல் விருத்த மாதல்
 சுற்றமுடன் றுழிசையாய்ச சொல்வ தூசல்
 வற்கவுயிர் கசதநப மவவெட் டின்குழ்
 மருவகவல் வரின்வருக்க மாலை வெள்ளை
 நற்கலியின் றுறையகவ லந்தா தித்த
 நடைமுப்பான் மும்மணிமா லைப்பேர் மேலோ
 ரொற்கமிலா சிரியவிருத் தத்தைக் கூட்டி
 லொருநாற்பான் நான்மணிமா லைக்கென் றோதே.

(இ-ள்.) இச்சூத்திரத்தா லூசலும், வருக்கமாலையும், மும்
 மணிமாலையும், நான்மணிமாலையு முணர்க. (சு)

ஒதும்வெள்ளை கலித்துறையா சிரிய மன்பா
 வுறுவிருத்தம் வகுப்பைநதா லுரைக்கி லமம
 கோதிலலங் காரபஞ்ச கம்பே ரெட்டுக்
 குலவகவல் விருத்தமுறு தெய்வங் காப்பா
 மீதட்ட மங்கலமிப படியொன் பானு
 மெத்துநவ மணிமலை யெப்பாட் டேனுந்
 தீதிலொரு பானொருபா வொருபஃ தென்ப
 செப்பிவைக ணுன்கையுமந் தாதி தன்னால்.

(இ-ள்.) இதனு லலங்காரப்பஞ்சகமும், அட்டமங்கல
 மும், நவமணிமாலையும், ஒருபாவொருபஃது முணர்க. (ஏ)

அகவல்விருத் தம்வகுப் பாதல்பத் தாதி

† யந்தநா றுகும்பல் சந்த மாலை

புகழகவ லாற்புலவர் பாணர் கூத்தா

பொருநர்முத லவருரையாற் றெதிர்ப்பா டாகப்

பகருமதாற் றுப்படையாங் கலிவெண் பாவாற்

பாதாதி கேசங்கே சாதி பாத

மகிழவுரைத் திடிலந்தப் பேரா மந்த

வகையுரைக்கின் வெளிவிருத்தத் தங்க மாலை.

இசகுத்திரத்தால் பல்சந்தமாலையும், ஆற்றுப் படையும், பாதாதி கேசமும், கேசாதிபாதமும், உறுப்புக்களை வெளி விருத்தத்தாலவ்வாறு கூறின் அங்கமாலையாமாறு முணர்க (அ)

மாசில்குல மகளுக்கு வகுப்பு வெண்பா

வருபொருளொன் பாடுண்பா னாகப் பாடிற்

றேசயர்மங் கலவள்ளை வேந்தர்க் குண்மை

திகழ்கீர்த்தி யுரைப்பதுமெய்க் கீர்த்தி வஞ்சி

பேசுகுணப் பேரடுக்கி மடவார்க் கோதிற்

பெரும்புகழ்ச்சி மாலையப் படியாண் பாற்கு

மாசகல வுரைக்கிலது நாம மாலை

வருங்காம மொருதலைக்கைக் கிளைய தாகும்.

இச்சுத்திரத்தால் மங்கலவள்ளையும், மெய்க்கீர்த்திமாலையும், புகழ்ச்சிமாலையும், நாமமாலையும், கைக்கிளையுமுணர்க. ()

குழமகளை யடையாளங் கலிவெண் பாவாற்

கூறியவன் மறுகணையக் காதல் கூரேழ்

ஏழிற்பேதை பதினென்று பெதும்பை பன்மூன்

றியன்மங்கை பத்தொன்பான் மடந்தை யைடைந்

† அந்தநூற்றாதி என்றும் பாடமுண்டு.

தழகரிவை முப்பதஃதோர் தெரிவை நாற்பா
 னும்வயது பேரிளமபெண் முதலா யுள்ளோர
 தொழவுலாப் போந்ததுலா தலைவன் போக்குத்[ல்லே.
 † தொடையெதுகை யொன்றிலின்ப மடலாய்ச் சொ

இசுருத்திரத்தால் உலாவும் வளமடலு முணர்க. (ஓ)

‡ சொன்னமா தரைக்கண்டு கனவிற் சேர்ந்தோன்
 னுணிவன்மட லென்றதுலா மடல்பாங் கற்கு
 †† ளின்னலுரைத் திடுதலனு ராக மாலை
 யிருதிணையை விடறாது நான்கு முன்பாப்
 பன்னுபொரு ளிடங்காலந தொழின்முப் பாறாந்
 பானெழுபான் தொண்ணூறு நூறல் வெண்பா
 மன்னுகலித் துறையாதல் புகுப பேரான்
 மாலையுமா மெண்ணுலு மருவுமபேராம்.

இசுருத்திரத்தால் உலாமடலும், அனூராகமாலையும்,
 தூதும், நாளுற்பதும், மாலையு முணர்க. (கக)

மகிழ்நிரைகொள் வதுவெட்சி கரநதை மீட்டன்
 மாற்றார்பாற் செல்வஞ்சி யூன்றல் காஞ்சி
 பகர்மதிலைக் காக்குமது நொச்சி சுற்றிப்
 படைவளைத்த லுழிஞைபொரல் தும்பை வென்று
 புகழ்படைத்தல் வாகையது மாலோப் பேராற்
 †† புகலுமது மாலையுமாப் புகல்வர் தானை
 யகலமுறைப் பதுதானை மலை தூசி
 யணிவகுப்பிற் றூரகைமா லையைச்சொல் லாய்ந்தே.

† சொல் லெதுகை யொன்றின்வள மடலாய்ச் சொல்
 லாய என்றும் பாடமுண்டு.

‡ சொன்னலமா என்றும் பாடமுண்டு.

†† ளின்புறுதலுணர்ந்த என்றும் பாடமுண்டு.

‡‡ போற்றுவது என்றும் பாடமுண்டு.

இசுசூத் திரத்தால் வெட்சிமுதலிய பத்து மாலையுங்
காண்க (௧௨)

ஆய்ந்ததசப் பிராதுறப வமபத் தான
வரிபிறப்பா சிரியவிருத் தத்தால் வாழ்த்தில்
ஏய்ந்திடுநா ழிகைவெண்பா மன்னர்க்கிசாக
கெய்தியநா ழிகைவெண்பா நாலெட்டாய்ச்சொல்
வாய்ந்தசெருக் களவஞ்சி களத்தைக் கூறல்
வரலாற்று வஞ்சிபல வரலா றோதல்
பாய்ந்திடுமும் மதத்தானைத் தொழினேர் கொல்லும
படைக்களிற்றைக் கண்டரசன் பற்றிச் சேர்தல்.

இச்சூத்திரத்தால் தசப் பிராதுறபவரும், நாழிகை
வெண்பாவும், செருக்களவஞ்சியும், வரலாற்றுவஞ்சியும், யானை
வஞ்சியு முணர்க. (௧௩)

படைபுக்கா யிரவேழம் மெதிரார் போரிற்
படப்போசெய் தானுக்குக் கடவுள வாழ்த்துக்
கடைதிறப்புப பாலேநிலங் காளி கோட்டங்
கழுதுநிலை காளிக்குப் பேய்ச்சொல் பேய்க்குத்
தொடாகாளி சொல்லதனாற் றலைவன் கிர்த்தி
சொல்லலவன் சேறல்புறப பொருடோன் றப்போ
ரடுதல்களம விரும்பலிவை நாற்சீ ராதி
யடியிரண்டி லேறாமற் பரணி பாடே.

இச்சூத்திரத்தால் பரணியென்னும் பிரபந்தம் பாடும்கித
முணர்க. (௧௪)

பாடுநெறி வணக்கம்வாழ்த் தொன்று நாலாய்ப்
பகர்பொருண்முன் வரவிறைவன் வெற்பு வேலை
நாடுநகா பருவமிரு சுடாபெண் வேட்டல
நண்ணன்முடி பொழிலபுனலா டல்கள் ளுண்டல்

கூடுமகிழ் வூடறுனி புதல்வர்ப் பேறு

கூறிடுமந் திரந்துது செல்போர் வென்றி

நீடுசந்தித் தொடர்ச்சிசுவை பாவந் தோன்ற

நிகழ்த்திலம்ப முதற்பெருங்காப பியத்துக் கம்மா.

(இ-ள்) தெய்வவணக்கம் வாழ்த்து வருபொருளுரைத்த லென்னு மிவற்றிலொன்றும் பலவுஞ் சிறப்புடைத்தாக முன் னே வருதலையுடைத்தா யறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் நாற்பொருளினையும் பயக்குமொழுகலாற்றினை யுடைத்தாய்த் தனக்கு ஒப்பாரு மிக்காருமில்லாத தலைவனையுடைத்தாய் மலை வருணனையுங் கடல்வருணனையும் நாட்டுவருணனையும் நகர வருணனையும் இருது வருணனையும் ஆதித்தோதயவருணனை யுஞ் சநதிரோதயவருணனையு மென்றின்ன வருணனையுடைத் தாய்ப் பெண்வேட்டல் மணம்புணர்நல் முடிசூடல் பொழில் துகர்தல் புனல்வீனையாடல் கள்ளுண்டல் கூடிதலின் மகிழ்ச்சி ஊடுதல்புலவி துனியென்னுங் காமமகிழ்ச்சி புதல்வரைப் பெறுதல் மந்திரமிருத்தல் தூதுவிடல் மேற்சொலவு செருச் செய்கை வென்றியெய்துதல் சந்திபோலச் தொடர்வுபட்டுச் சுவையென்னும் அலங்காரமுடைத்தாய் எட்டுவகைப்பட்ட ட் மெய்ப்பாட்டு மேம்பாட்டுக்குறிப்பு மிடைவிடாமற் கேட் போர் மதிக்க இலம்பகமென்றதல் சருக்கமென்றதல் பரிச் சேத மென்றதல் பாகுபட்டு இவ்வகைத்தாய்ப் புலவராற் புனையப்படுந் தன்மையது பெருங்காப்பிய மென்றவாறு (கரு)

அறையுமிதிற் சிலகுறைபா டெனினுங் குன்ற

தறம்பொருளின் பம்வீட்டிற் குறைபா டாகப்

பெறுவதுகாப பியமாகும் புராண மாகும்

பேசின்முத னூல்பொருளோ டளவு தன்மை

† புறத்துக் கண்டதோர் பொருள் காரணமாக நெஞ்சின கட்டோன்றிய விகாரத்தின் விளைவு மெய்ப்பாடெனப்படும்.

செறிமிகுதி செய்ளித்தோன் கருத்த னுனும்

திகழுமிடு குறியானு நூற்குப் பேரா

முறுகலிவஞ் சிப்பாக்கை யறத்துக் காகா

வுரைப்பதினி வாழ்த்தினுககெப பாவு மாமே.

(இ-ள்.) முன்சொன்னவறுப்பிற் சில குறைநதுவரினும் அறமுதல் நான்கினுங் குறைபாடின்றிவரிற் பெருங்காப்பியத திற்பிறழ்ந்ததன் நென்பது. அறம்பொருளின்பம் வீடென் னும் நான்கினும் ஒன்றும் பலவுங் குறைநதுவருவது காப்பிய மென்றும் புராணமென்றும் கொள்ளப்படும் விதப்பால் பெருங்காப்பியங் காப்பியமென்பன: ஒரு திறம் செய்யுளா னும் ப்லதிறச செய்யுளானும் உரைவிரவியும் பிறபாடை விர வியும் வருதலுடைய; விரவாது செல்யுளான்வருவதே சிறப் புடைத்தென்க. முதனூலானும், பொருளானும், அளவானும், தன்மையானும், மிகுதியானும், செயவித்தோனானும், கருத்த னுனும், இடுகுறியானும் நூற்குப்பெயராம். அவற்றுள், முதல் நூலாற் பெயர்பெற்றன ஆசிரியப்படலம் பாரதமுதலாயின; பொருளாற் பெயர்பெற்றன அகநானூறு, புறநானூறு முத லாயின; அளவாற் பெயர்பெற்றன பன்னிருபடலம், நாலடி நானூறுமுதலாயின; தன்மையாற் பெயர்பெற்றன சிந்தாமணி, சூளாமணி, நன்னூல் முதலாயின; மிகுதியாற்பெயர்பெற்றன களவியல் முதலாயின; செயவித்தோனாற் பெயர்பெற்றன சாதவாகனம், இளநதிரைய முதலாயின, கருத்தனாற் பெயா பெற்றன அகத்தியம், தொல்காப்பிய முதலாயின; இடுகுறி யாற் பெயர்பெற்றன நிகண்டு, கலைக்கோட்டுத்தண்டு முதலா யின. கையறத்துக்குக் கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவுமாகா. வாழ்த் துக்கு எல்லாப்பாவுமா மென்றவாறு. (௧௬)

பாடுமுறை தொடர்செய்யு டெரிக்க வல்ல

பாவலனற் குணங்குலஞ்சீ ரொழுக்க மேன்மை

நீடமுகு சமயநூல் பிறநூன் மற்று

திகழ்த்துநூ லிலக்கணநாற் கவிபுள் ளானாய்

கஅ

சிதம்பரப்பாட்டியல்.

நாடுறுப்பிற் குறைவிலனாய் நோயி லானாய்

நாற்பொருளு முணர்ந்துகலை தெளிந்து முப்பான்
சும்வய திகழ்ந்தெழுபான் வயதி லேறாக்

குறியுடைய னுகிலவன் கவிதை கொள்ளே. (கௌ)

கொள்ளுமிடம் விதானித்துத் தொடைய னாற்றிக்

கொடிகதலி தோரணம்பா லிகைநீர்க் கும்பந்
துள்ளுபொரி விளக்கொளிர முரசி யம்பத்

தோகையாபல் லாண்டிசைப்ப மறையோர் வாழ்த்த
வெள்ளைமலர்த் துகில்புனைநது தவிகின் மேவி

வேறுமொரு தவிசிருத்திச செய்யுள் கேட்டே
யுள்ளமகிழ் பொன்புவிபு னுடை மற்று

முதவியே முடிபுலவ னுடன்போய் மீளே. (கஅ)

உடம்படச்செய் யான்செய்யுட் பிறர்பாற் கூறி

ஹற்றதிரு வவனிடைப்போ யொதுங்கு மன்றித்
திடம்பெறசசெய் யுள்வரைந்து செம்பூச் சூட்டித்

தெருவுமயா னம்புற்றுக காளி கோட்டத்
திடந்தனிலங் கவன்றன்னை நினைநது சுட்டா

லீராறு திங்கடனி லிறுதி யாவன்

தொடர்ந்துசெயா துளநொந்தாற் சுற்றத் தோடுந

தொலைவனிஃ துண்மையகத் தியன்றன் சொல்லே.

அகத்தியன்சொல் லெழுத்துமுதற் குற்றஞ் செய்யுட்

கமைபாமற் றொடைகொண்டா லடையுளு செல்வ
மகத்துயர்நோ யகலுமக லாது சுற்றம்

வாணாளு மதிகமவழி மரபு நீடுந

தொகைக்குற்றம் பாட்டுறிற்செல் வம்போம் நோயாஞ்

சுற்றமறு மரணமுறுளு சோருங் காலுஞ்

சகத்தவர்க்கே தன்றியே தேவர்க் காகிற்

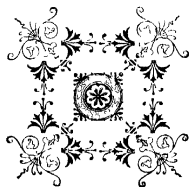
றப்பாதிப் பலன்கவிதை சாற்றி னார்க்கே..

இச்சூத்திரங்களின் பொருளைச் “சொல்லின் முடிவின்ப் பொருள் முடிதத” லென்னுந் தந்திர வுத்தியாற் காண்க. ()

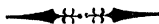
மரபியல் முற்றிற்று.

வேண்பா.

சிதம்பரப் பாட்டியலைச் செய்தான றமிழாற்
சிதம்பரபு ராணமுதற் செய்து—விதமபெறுசோ
சேர்ந்த பராணத் திருமலைநா தன்றவததாற் ,
சார்ந்தபரஞ் சோதியென்பான் றுன்.

நவநீதப்பாட்டியல்

கட்டளைக் கலித்துறை.

கரிமுகத் தண்ணல் கடவுள ரைங்கரக் கற்பகத்தைப்
பரிவுரை மாமலர் சாத்திப் பணிந்துள பாவினத்தை
யரிமத னான நவநீத னென்னு மியான்வகுத்தேன்
உரைசெய் நவநீதப் பாட்டிய றன்னை யுலகினுக்கே.

கார்கொண்ட மேனி கறைகொண்ட நேமி கம
லக்கண்ணன், பார்கொண்ட பாதத்தை யேத்திப் பக
ருவன் பாட்டியலைத், தேர்கொண்ட வல்குற் றுடி
கொண்ட சிற்றிடைச் செந்துவர்வாய், வார்கொண்ட
பூண்முலை வேல்கொண்ட வாள்விழி வாணுதலே.

இப்பா வென்னுதலிற்றேவெனின் சிறப்புப்பாயிரமும்
மகடே முன்னிலையுமுணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேகவண்ணமாயிருக்குந் திருமேனியும் சத்து
ருக்களைச் சயித்து இரத்தந் தோய்ந்திருக்குஞ் சக்கராயுதத்
தையும் தாமரைப்பூவையொத்த கண்களையு முடையவனான
நாராயணனது பூமியையளந்த திருவடியைத் தோத்திரம்பண்
ணிப் பாவும் பாவினமும் கூட்டிப்பாடப்பட்ட பிரபந்தங்
களுக்கு இலக்கணஞ்சொல்லுவன். தேர்போன்ற அல்குலையும்
துடியொக்குமிடையினையும் சிவந்தபவழம்போலும் வாயையும்
கச்சடர்ந்த முலையையும் வேல்போன்ற விழியையும் அழகிய
நுதலையுமுடையாய் கேட்பாயாகவென்றவாறு.

இதனுள் மகடே முன்னிலை யென்று சொல்லுவது
யாரையோவெனின், கூறுதும்:—சத்திதேவியைச் சேவிக்கும்
பேண்கள் பதினாறுபேருண்டு.

அவர்கள் 1 மாலினி, 2. மோகினி, 3 யோகினி, 4 போகினி, 5. ஊணி, 6. பராயணி, 7. காபாலி, 8. கால யோசனி, 9 அற்புதை, 10 அரிதை, 11 வாமலை, 12 மாயி, 13. வராகி, 14. ஆரணி, 15 நாரணி, 16. காளி யென்று சொல்லப்பட்ட பதினாறு சத்திகளாவர், அவர்களுள் அதிக பாக்கியமுள்ள மாலினிசத்தியே யிலக்கணங்களுக்கு முன்னிலையாக வைக்கப்படுவ தென்றவாறு. (க)

நூற்பெயர் நூல்செய்த வாரியன் நன்பெயர் நூல விளங்கித், தோற்படச் செய்தற்குக் காரணம் யாபபுத் தொன் னூலின்வழி, பாற்படு மெல்லே யுடனே பயனி வை யுஞ்சிறப்பு, மேற்படு பாயிர மென்ற சிரியர்கள் வேண்டுவரே.

(இ-ள்) யாதானும் ஒரு நூலுரைக்குமிடத்து நூற்பெயரும், ஆக்கியோன் பெயரும், காரணமும், யாப்பும், வழியும், அளவும், பயனு முரைப்பது சிறப்புப் பாயிரமென்று சொல்லுவர் புலவரென்றவாறு. (உ)

பாட்டிய வெண்ணென் கலையோ டியலிசை நாடக முங், காட்டிய போதக் குறுமுனி யாகக் கலைஞர்கண்ட, பாட்டிய லானவை பெல்லாந் தொகுத்தான் பயன் படவே, நாட்டிய வேதத் தவனவ † நாட்டு நவநீதனே.

(இ-ள்) தொகுத்துள்ள அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஆராய்ந்து, இயலிசை நாடகமென்னு முத்தமிழையு முரைத்த குறுமுனியாகிய அகத்திய முனிவன் திருவாக்கினின் றுண்டாகிய பாட்டியலென்னும் நூலினை விரிந்த நூலுணர்வோர்க்குப் பயன்படுமாறு பாட்டியலென்று தொகுத் துரைத்தான். நவநாட்டரிபத்த னென்னும் சிறப்புப்பேருடைய ஆசிர்வாத முள்ள நவநீதனென்னும் இயற்பெயரை யுடையா னென்ற வாறு. (ங)

† நீத நடனென்பனே என்றும் பாடமுண்டு.

சுகத்தினின் முத்தமிழ் தம்மையுண் டாக்கியச் சங்கத்தினி, லகத்திய மாமுனி யாக்கிய பாட்டிய லான பெளவ, நிகழ்த்துகை மின்மினி யாதித்த னுக்கு நிக ரொக்குமென்,று கப்பரு போலுமென் றேபுல வோர் முன் னுரைப்பதுவே.

(இ-ள்) உலகத்தில் அகத்திய பகவான் முதற் சங்கம் கபாடபுரத்தி லுண்டாக்கிய காலத்தில் அச் சங்கப் பலகையி லேறினவர்கள் நாலாயிரத்துத் தொள்ளாயிரவரும், நடுச்சங்கம் உத்தர மதுரையிலுண்டாக்கியகாலத்தில் அச்சங்கப்பலகையி லேறினவர்கள் நானூற்றுத் தொண்ணூறுபேரும், கடைச சங்கஞ்சிறுமதுரையிலுண்டாக்கியகாலத்தி லச்சங்கப்பலகையி லேறினவர்கள் நாற்பத தொன்பதுபேரும், ஆக முச்சங்கத்திலு மேறினவர்கள் ஐயாயிரத்து நானூற்று முப்பத்தொன்பதின்ம ராவர். அவர்கள் ஆய்ந்த இதப் பாட்டியலை நானுரைப்ப தென்போல வென்னில் ஆதித்தன் பிரகாசத்துக்கு மின்மினி சமமாக வேண்டுமென்று எண்ணுவதற் கொப்பாகு மென்ற வானு.

(சு)

பாயிரமும் அவையடக்கமு முற்று.

நூ ல்.

மங்கலஞ் சொல்லெழுத் தெண்ணிய தானம் வரு மிருபாற், பொங்கிய வுண்டி வருணம் பகுத்திடு நாட் பொருத்தந், தங்கிய நாற்கதி யெண்கணு மென்று தமிழ்தெரிந்தோ, ரிங்கிவை பத்து முதன்மொழிக் காமென் றியம்புவரே.

(இ-ள்) ஒருவன் ஒரு பிரபந்தம் பாடிமிடத்து மங்கலப் பொருத்தமும், சொற்பொருத்தமும், எழுத்துப் பொருத்த மும், தானப் பொருத்தமும், பாற்பொருத்தமும், உண்டிப் பொருத்தமும், வருணப்பொருத்தமும், நாட்பொருத்தமும்,

கதிப்பொருத்தமும், கணப்பொருத்தமும் என்று சொல்லப் பட்ட பத்துவகைப்பொருத்தமு முதற் சீர்க்கணிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவர் புலவ ரென்றவாறு (க)

திருமணி பூத்திங்கள் சொற்சீ ரெழுத்துப்பொன் றேரழகு, வருபுனல் கார்புயல் மாநிலங் கங்கை மலை யுலகம், பரிகடல் யானை பரிதி யமுதம் பகர்முதற்சீ, ருரியன மங்கலச் சொல்லென நாவல ரோதினரே.

(என்பது) மங்கலப் பொருத்தமாமாறுணர்த்துத னுதலிற்று

(இ-ள்.) திருமணி பூதிங்கள் சொற்சீர் எழுத்து பொன் தேர் அழகு புனல் கார் புயல் மாநிலம் கங்கை மலை உலகம் பரிகடல் யானை பரிதி அமுதம் என்னும் இந்தப் புகழ்ச் சொற்களை ஒரு பிரபந்தத்திற்கு முதற் சீர்க்கண் வைக்கலாம் வைக்குமிடத்துத் தலைவன்பெயர் முதலெழுத்துக்கும் பிரபந்தமுதற்சீர் முதலெழுத்துக்கும் மற்றவொன்பதுபொருத்தமும் உண்டாக மங்கலச்சொல்லை வைத்தல் வேண்டும் இப்படி வைத்துப்பாடுவது மங்கலப்பொருத்த மென்றவாறு. (உ)

கங்கையு மாணங் கடுக்கையுந் திங்களுங் கற்புடைய, துங்க முகினிற வண்ணனும னேலையிற் றெல்கதிரு, மைங்கரத் தற்புதன் றன்னையு மாறு முகத்தனையும், பங்கயத் தோனையுங் கூறுக பாவிற் பரிவுடனே.

(என்பது) சொற்பொருத்தமாமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒரு பிரபந்தம் பாடுமிடத்து முதற்கண் காலை முதலாகிய சொற்கள் வராமற் கங்கையும், மாணும், கடுக்கை மாலையும், சந்திரனையும் தரித்திருக்கிற சிவனையும், நெடுமாலையும், சூரியனையும், விநாயகனையும், ஆறுமுகனான சுப்பிரமணியனையும், பிரமனையும் முன்னாக வைத்துப் பாடவேண்டுமென்றவாறு (ங)

மூன்றைந்தே மொன்ப தெழுத்தாய் வியனிலை யாய்முதற்சீர், தோன்றிய நன்றிரண்டிரண் டாறெட் டெழுத்துத் தொன்னூல், சான்றவர் கொள்ளார் சம னிலை யாமென்று தாழ்குழையை, மான்றரு கோல மதர்விழி யோட்டிய வாணுதலே.

(என்பது.) எழுத்துப் பொருத்தமாமா றுணர்த்துத லுத லிற்று.

(இ-ள்) ஒரு பிரபந்தம் பாடுமிடத்து மங்கல மொழி முதற்சீர்க்கு ஒற்றுட்பட மூன்றெழுத்தும், ஜநதெழுத்தும், வழுத்துத், ஒன்பதெழுத்தும் வைக்கலாம். இரண்டெழுத் தும், நாலெழுத்தும், ஆறெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் வைக்க லாகா தென்றவாறு.

(ச)

குறிலேந்துந் தந்நெடிற் கூடி அ இ உ எ ஒக் கொண்டடைவே, முறைமையிற் பாலன் குமார னர சனு மூப்புடனே, தறுசேர் மரணமென் றைந்து வகைப்பட்ட தானமுமா, மறமுறுமூன்றுநன் றும்பின் னிரண்டுமா காவென்னுமே.

(என்பது) தானப் பொருத்தமாமா றுணர்த்துத லுத லிற்று.

(இ-ள்.) முதற்சீர் முதலெழுத்தாகக் கூடிவரும் உயி ரெழுத்தாவது அ ஆ பாலன்; இ ஈ ஐ குமான்; உ ஊ ஓள அரசன்; எ ஏ மூப்பு; ஒ ஒ மரணம் இநதப் பன்னிரண்டு உயிரு மாம. தமக்கொத்த நெடிலுடனே சேர்ந்து இகரத்துடனே ஐகாரஞ்சேர்ந்து உகரத்துடனே ஓளகாரம் சேர்ந்து அ இ உ 'எ' ஒ என்னும் ஐந்து குறிலும் (முறையே) பால குமார ராச மூப்பு மரணமாம். இது பார்க்கும்வகை:—பாட்டுடைத் தலை வன்பேர் முதலெழுத்தாயிரும் பிரபந்தத்தின் முதற்சீர் முத லெழுத்தாயிரும் ஒரெழுத்தாகிற் பாலனும்; இரண்டா முயிரா கிற் குமாரனும்; மூன்றாமுயிராகில் அரசனும்; நான்கா முயிரா கில் மூப்பாம்; ஐந்தா முயிராகில் மரணமாம்; இப்படி ஐந்து

தானமும் அறிக. இவற்றுள், டாலன் குமாரன் இராசன் என்னு மிந்த மூன்றுமாகும் மூப்பு மரணம் என்னு மிந்த இரண்டும் ஆகா. இப்படி யல்லாமல் மூப்பும் மரணமும் முதன் மொழியில் வைத்தால் “நீலையிற் குலைதல் செல்வ நீங்குதல், கொலையிற் பிணியிற் கூடுதலாகும்” என்று இந்திர காளி யென்னும் ஆசிரியரால் சொல்லப்பட்ட தென்றவாறு (௫)

குற்றெழுத் தாணு மகடே நெடிவின மென்று கொள்வார், மற்றெழுத் தாமுயிர் மெய்குறி லாணெடி லவ்வகையே, யொற்றெழுத் தாய்த மலியென்று பாட் டின்முன் னோதவொட்டார், பொற்றொடி சிற்றிடை- போர்வேலி னன்பர் புணர்முலையே.

(என்பது) இருபாற் பொருத்தமாமா றுணர்த்துத னுத லிற்று.

(இ-ள்.) குற்றெழுத் தைந்தும் ஆண்பால்; நெட்டெழுத் தேழும பெண்பால்; மற்ற உயிாமெய்யெழுத்தும் அவ்வகையே குறிலாணும் நெடில் பெண்ணும் என்பது ஒற்றெழுத்தும் ஆயதவெழுத்தும் அலியெழுத்தது; இவை பாட்டின் முதற் சீர்க்கு ஆகா வென்றவாறு. (சு)

சாற்றுந் தலைவ னவனியற் பேர்க்குத் தகும் வகையே, தோற்று வியன்வரி லானந்த மாகுஞ்சொல் லாவெழுத்தா, மேற்ற வெழுத்து வரிற்பேட தென்ப திபற்பெயாக்கே, யாற்றும் பொருத்த மனைத்துஞ் சம னிலை யாமென்பரே.

(இ-ள்) பாட்டுடைத் தலைவன் பேர் முதலெழுத்து ஆண்பா லெழுத்தாகில் பிரபந்தசெய்யுள் முதலெழுத்துக்கு ஆண்பாலெழுத்துரியது; பெண்பா லெழுத்தாகிற் பெண்பா லெழுத்துரியது; அல்லாமல் மயங்கி ஆண்பா லெழுத்துக்குப் பெண்பாலெழுத்தும் பெண்பா லெழுத்துக்கு ஆண்பாலெழுத் தும் வரிற் பேடென்று தள்ளப்படும். ஆதலால் மயங்கின வாய்வராமற் சமனிலையாய்வரி லுத்தம மென்றவாறு. (எ)

பாருங் கசத நபமவ்வும் வவ்வும் பகர்ந்தவுயிர்,
சேரு மகர முதனா லெழுத்துந திகழமுதஞ், சீருந
தசாங்கத தியலுககு மாமெனச செப்பினர்மைக, காரு
மறலு மிருணையு நோர்குழற் காரிகையே.

(என்பது) உண்டிப் பொருத்தமாமா றுணர்த்துத னுத
லிற்று

(இ-ள்) உண்டிப் பொருத்தமாவது க ச த ந ப ம வ என்
னும் எழுத்தும் அ இ உ எ என்னும் நான்குமாகப் பதினோ
ரேழுத்தும் அமுதமாகும். அவை யெவைக்கு அமுதமா மென்
னில் பிரபந்தமுதற்சீர்க்கும தசாங்க வருணனைக்கும் ஆமென்று
சொல்லுவ ரென்றவாறு. (அ)

விதியவன் முன்னான் குயிர்தரச் செய்தான் விரி
சடையோன், னுதிநார ணன்செவ்வே னிரதிரன்
ஞாலங்கள் சூழவருங், கதிரவன் சோமன் றருமன் வரு
ணன்-கனகநிதி, பதியவ னென்றிவர் மூவா றுடம்பு
படைத்தனரே.

(என்பது.) வருணப் பொருத்தமாமா றுணர்த்துத னுத
லிற்று.

(இ-ள்) வருணப் பொருத்தமாவது:—அ ஆ இ ஈ உ ஊ
எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ என்னும் பன்னிரண்டேழுததும் பிரமன்
படைத்தான்; க ங அரன் படைத்தான்; ச ஞ மால்படைத்
தான்; ட ண செவ்வேள் படைத்தான்; த ந இந் திரன்படைத்
தான்; ப ம ஆதித்தன் படைத்தான்; ய ர சநதிரன் படைத்
தான்; ல வ நமன் படைத்தான்; ழ ள வருணன் படைத்
தான்; ற ன குபேரன் படைத்தான். இப்படியே யுயிர்பன்னி
ரண்டும், மெய் பதினெட்டும் ஆக மூப்பதேழுததுக்குந தேவ
தைகளையறிக என்றவாறு. (க)

ஆயனரன் மாலயி லாளன்கண் டான்மறை யந
தணாக்குப், புயலூ ரவன்கதி ரிரதுங்கண் டானிப்பூ
பாலருக்கே, யியனிதி யோனந் தகனுங்கண் டானவ்

வசியருக்கு, வியனுறு வேலையன் கண்டன னாகுமவே ளாளருக்கே.

(என்பது) பிராமணர் சுடித்திரியர் வைசியர் சூத்திர ரென்னு மிந்த நான்கு சாதிக்கும் எழுத்துகளுந் தேவதை களுமாமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

(இ-ள்) உயிர்பன்னிரண்டும க ங ச ரு ட ண னெனும் ஆறும் பிராமணருக்குரிய; இவர்களுக்குப் பிரபந்த முதற்சீரி லிந்தவெழுத்துக்களைவைத்துப்பாடுக, இவர்க்குத்தேவதைஅய னும், அரணும், மாலும், முருகனும் காககவென்றுபாடுக. த ந ப ம ய ர எனனும் ஆறு எழுத்தும சுடித்திரியருக் குரிய; இவர்களுக்கு இந்த வெழுத்துக்களை வைத்துப்பாடுக, இவர்க் குத் தேவதை இந்திரன் சூரியன் சந்திரன் காக்கவென்று பாடுக. ல வ ற ன எனனும் நாவெழுத்தும் வைசியருக்குரிய; இவர்களுக்கு இந்த வெழுத்துக்களை வைத்துப்பாடுக; இவர்க் குத் தேவதை குபேரனும் இயமனும் காககவென்று பாடுக ழ ள என்னு மிரண்டும வேளாளருக்குரிய, இவர்களுக்கு இந்த வெழுத்துக்களை வைத்துப் பாடுக; இவர்க்குத் தேவதை வரு ணன் காக்க வென்றுபாடுக. இவ்வாறுரைத்தது யாரோ வென்னி லிந்திரகாளியன ரென்றவாறு. (க௦)

வேண்பா

அந்தணர்க்கு நாலா றரசாக் கிருபதா
மிந்த விரலணிகர்க் கெண்ணிரண்டா—முநதுவிரல்
வேளாளர்க கிருறும் வெள்ளேடு வேயனைய
தோளா யறிநீ தொகுதலு.

(என்பது) வடவாமாமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

(இ-ள்) பிராமணருக்கு இருபத்துளான்கு விரற்கடையேடு, சுடித்திரியருக்கு இருபது விரற்கடையேடு, வைசியருக் குப் பதினுறு விரற்கடையேடு, சூத்திரருக்குப் பன்னிரண்டு விரற்கடையேடாகச்சேர்த்துப் பிரபந்தங்கள் எழுதிச்சொல்ல வேண்டுமென்றுகல்லாடகனார் சொன்ன ரென்றவாறு (க௧)

௨௮ நவநீதப் பாட்டியல்.

அகர முதனான்குங் கார்த்திகை யாமற் றவற்றினிடை
உகர முதலைந்து பூராட மாமென வேரதுவர்காண்
டிகழு மொகர முதன்மூன்று மேயுத்தி ராடமென்பர்
ககர முதனான்கு மோணமென் றோதுவர் கற்றவரே.

(என்பது) நாட்பொருததமாமா றுணர்த்துதனுதலிற்று.

(இ-ள்.) அ ஆ இ ஈ கார்த்திகை; உ ஊ எ ஏ ஐ பூராடம்;
ஒ ஓ ஔ உத்திராடம்; க கா கி கீ திருவோணமென்றவாறு.

ஆன்ற குகர முதலிரண் டிந்திரு வாதிரையாம்
போன்ற கெகர முதன்மூன்று மேபுநர் பூசமென்பர்
தாளைக் கொகர முதன்மூன்றும் பூச மெனுந்தகையாம்
வானக் கருங்குழல் வம்பார் வனமுலை வானுதலே.

(இ-ள்.) கு கூ திருவாதிரை, கெ கே கை புநர்பூசம்,
கொ கோ கௌ பூசமென்றவாறு. (கங்)

ஏய்ந்த சகர முதனா லெழுத்து மிரேவதியா,
மாய்ந்த சுகர முதலைந் தெழுத்து மசுவதியாம், வாய்ந்த
சொகர முதன்மூன் றெழுத்தும் பரணியென்பர்,
† வேய்ந்த ஞகர ஞொகரஞௌ வான தவிட்ட
மின்னே.

(இ-ள்.) ச சா சி சீ இரேவதி, ச ரு செ சே சை அசுவதி,
சொ சோ சென பரணி, ஞ ஞொ ஞௌ அவிட்டமா மென்ற
வாறு. (கசு)

ஓதுந் தகர முயிரிரண் டேழுடன் மூன்றடைவே
சோதி விசாகஞ் சதயமு மாமெனத் தோடைநக
ராதியி லாறு மதுடமல் லாதன வாறெழுத்துப்
பேதமில் கேட்டைபூ ரட்டாதி யாமெனப் பேசுகவே.

† வேய்ந்த ஞகரஞா ஞெவென்னு மூன்று மவிட்டமின்
னே ஏன்றும் பாடமுண்டு.

KAHAMAHOPADHYAYA

